

רצ עלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

48

ראש השנה, א' תשרי תשפ"א 19.9.2020

שלום קהילה יקרה,

אנו מסיימים כעת את שנת תש"פ, שנה מורכבת, מפתיעה, מפחידה ומטלטלת. שנה בה הגיעה אלינו

הקורונה, בלי שום הכנה מראש, ושינתה סדרי בראשית.

בגיליון זה, אנו עוסקים בסיכומים והתחלות - שמעון וייס, יו"ר ההנהלה, מסכם את פעילותה בשנה החולפת ורודי בן זאב, מרכז המשק, מסכם את השנה בהיבט המשקי. חגית שכטר, רכזת הקהילה מסכמת לנו את השנה מהצד הקהילתי ומשתפת אותנו בפעילות הועדות השונות. הדס כריסי, רכזת הנוער מסכמת את הקיץ ויוצאת לחופשת לידה, שיראל יוניאן הקומונרית היוצאת, מסכמת את שנת השירות שלה כאן והקומונרים החדשים מתוצרת מקומית, דביר שינדלר ועידו הכהן, פותחים את השנה מהצד שלהם. משפחת שרמן נפרדת מבית הילדים שלה, הלא הם מסיימי כיתה יב שיצאו לדרך חדשה.

עוד בהתחלות - ציונה טבול חושפת בפנינו התחלה חדשה אישית שלה, ושלנו, עם יוזמתה לפתוח ספריה קהילתית נשית.

ברוח הימים הנוראים, אנו מביאים את דבריה של אמא לילד עם צרכים מיוחדים כאן בראש צורים, המשתפת אותנו בתחושות ובאתגרים ומבקשת מאיתנו להכיל את האחר, על כל מורכבויותיו ולהיות פחות שיפוטיים. עוד ברוח הימים, מביא לנו חנניה רותם סיפור בסגנון עגנוני העוסק בתשובה ותיקון.

במדור הנוסטלגיה - חנה דרורי מביאה לנו הצצה לגיליונות "עלי צורים" מתקופת מלחמת יום הכיפורים ומחזירה אותנו לתקופה קשה ומטלטלת אף יותר בהסטוריה של מדינת ישראל בכלל ושל ראש צורים בפרט.

לפני מספר שבועות נפטר חבר הכנסת לשעבר וחבר עין צורים גרשון שפט ז"ל אשר היה ממקימי עין צורים כאן בגוש. זכורה לנו ברכת ה-'שהחיינו' המרגשת אותה בדרך גרשון באירוע היובל שלנו אך לפני שנה. שמואליק דרורי מביא דברים לזכרו.

במדור בית אבי מספרת לנו אלונה שבט על אביה, אברהם יוסף גינסבורג ז"ל.

במסגרת ההתמודדות עם הקורונה, ביקשנו מפזית ורדי לספר לנו מה שלומן של בנות בית גפן ואיך הן מתמודדות בתקופה זו.

הקשיים שהביאה עמה הקורונה, הביאו אותנו לעסוק

בגיליון זה בנושא 'גם זו לטובה': אסנת ניר ושירה סעדה מביאות לנו כל אחת סיפור בו 'מעז יצא מתוק' והרב ורדי מציג לנו לנסות להתחבר לתקופה, על כל אתגריה. עוד במסגרת ההתבוננות בטוב, שלמה ויסמן מתפעל מעבודת הקודש של הנוער שלנו בהתמדתו בהפעלת סיירת רז מדי שבוע.

לאחרונה, קיימנו מספר מפגשים קהילתיים בזום בנושא קרקעות וכיווני ההתפתחות של ראש צורים. חנן גרינוולד מסכם לנו את ההתרחשות מול המנהל האזרחי בנושא רישום הקרקעות וזו ההזדמנות להודות לו ולכל העוסקים במלאכה על ההשקעה הגדולה. יגאל ליבנר, המזכיר, משתף אותנו במחשבותיו על הבטים שונים שיש למגורים ביישוב. ומכיוון קצת אחר, מציג לנו איתמר ריין את הניתוח שלו לסיפור המתקשר של נחל האסי וקיבוץ ניר דוד ומאיר את הקשר של הנושא הטעון אלינו, לראש צורים.

לפני כחודש וחצי, ציינו בהתרגשות מאורע היסטורי עם קיום 3 חתונות של בני וכנות הישוב בו זמנית, כאן אצלנו בתוך היישוב. לכבוד המאורע הבאנו תמונות מרגשות מכל החתונות ואת דבריה של מיכל ויסמן לכבוד חתונת בתה, יהל.

לכבוד ראש השנה, משפחת סורוקר משתפת אותנו בתהליך הכנת הדבש, תחביב אותו פיתחה בשנים האחרונות. במדור עסק מקומי - מספרת לנו מירב יפרח גורליק על העסק שלה כמאפרת מקצועית ודוד קרנץ, במדורו "הקיבוצניק" מציג לנו מבט מחוץ על התקופה.

ולסיום מביאה לנו טל נוימן את הפרק העשירי בסיפור הילדים הקסום "עלילות תולי ושפיץ".

בגיליון זה נעזרנו בשירותי ההגה של חנה דרורי ועל כך תודתנו.

כתמיד, נשמח לשמוע תגובות בשבילים, בוטסאפ ובכתובת המייל שלנו: yarchon@r-tzurim.co.il

לסיום נאחל לכל בית ראש צורים, שנה טובה, שנת בריאות והתאוששות וכמאמר השיר: "שיפה ושונה תהא השנה אשר מתחילה לה היום".

צוות עלי צורים: הרב מרדכי ורדי, אסנת ניר, טל נוימן, דוד קרנץ, חנניה רותם, ידידה עם שלם, כנה שכטר (עימוד וגרפיקה) ונעמה דיטור.

ברכת ברוכים הבאים למשפחות החדשות שהצטרפו אלינו הקיץ:

- טל (לבית ורדי) ויהודה לוי
- טוביה ורוני פנחסוביץ
- שרה ויצחק מילוא, ההורים של אודיה כהן, יאיר וישי מילוא. משפחת מילוא מתגוררת בדירת השכירות של משפחת פינגאלד (שמעון).

ברכות עם הגיוס לצה"ל ולשירות הלאומי - צאו לשלום וחזרו בשלום ויהיה ה' בעזרכם:

- אוריה לוי (בת סילבי ואיל) - תצפיתנית
- ישראל מאיר הר צבי (בן עדינה ואבי הרשברג) - שריון
- אריאל ספרא - חיל האוויר
- אורי סקמסקי - איסוף קרבי
- ספיר איילון - הור"ד
- מעיין איילון - שירות לאומי

הקיץ הצטרף חייל בודד נוסף לדירת החיילים הבודדים: יעקב בן עזרא, אחיו הצעיר של הונרי שמתגורר בר"צ כבר שנתיים. בימים אלו, יעקב כבר עמוק בטירונות, ואילו הונרי השתחרר משירות סדיר והמשיך לקבע. זכינו לאמץ 2 אחים אמיצים שמרגישים קצת פחות בודדים כאן בראש צורים! משפחות סבו, פיינגאלד (מלי ושמעון) והרשקופ.

ברכות למשתחררים הטריים:

- רעות מילוא (בת דיתי ויאיר), סיימה שירות צבאי
- ניצן שכטר (בת כנה ואורי), סיימה שירות לאומי
- צאלה מור, סיימה שירות לאומי
- שיר ליפשיץ, סיימה שירות לאומי
- אוריה כהן (בת אודיה ואבי), סיימה שירות לאומי
- יהל ויסמן (בת מיכל ואריק), סיימה שירות לאומי
- צור רוזנצוויג משתחרר לאחר שירות קבע ארוך שנים

- ברכות ליואל גוטליב ולכל המשפחה עם קבלת אות הנשיא למג"ד מצטיין בחטיבות החי"ר. גאים בך!

● לאחרונה נערכה פרידה מחברים ותיקים בכיתת הכוננות ששירתו והגנו עלינו במשך שנים רבות. אנו מודים להם על תרומתם לאורך השנים: שלמה ויסמן, אריק ויסמן, אליעזר פולק, מנחם שנדור, אליאב הכהן, יגאל סמואל ועמי לוי.

קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה. מזל טוב לנישאים הטריים:

- גלעד מדר והודיה ביר, להורים רותי ואבנר מדר ולכל המשפחה
- יהל ויסמן וטל בן סימון, להורים מיכל ואריק ויסמן, לסבתא ולסבא יפה ושלמה ויסמן ולכל המשפחה
- שלמה ראש ודניאלה לאסט, להורים שרון וחיים ראש ולכל המשפחה
- תמר יסלזון ואביעד הרבסט, להורים מוריה ומולי יסלזון ולכל המשפחה

מזל טוב עם התרחבות המשפחה:

- ללאה ואבי נאמן להולדת הבן, איתי דוד
- לעדי וארז ברטמן, להולדת הבת, ציון
- לזהבית ועדי שוורץ להולדת הבת, אביב
- לאביטל ונתנאל ריבלין להולדת הבן, נועם
- לקרן ואבישי פוס, להולדת הבת, צופיה
- לבת אל ואלעד דיטור להולדת הבת נועה ולסבא ולסבתא דן ומרגלית
- לירידה עם שלם, להולדת הנכדה טל, בת לשושן ורעות עם שלם
- לאסתר ושלמה אפרים, להולדת הנכד אליאב יוחאי, בן להודיה ואורי אריה
- לדודו ולאסי דרוק-ששון להולדת הנינים
- לשלומית ושלמה שוורץ, להולדת הנין
- להדס כריסי חובר, רכזת הנוער המופלאה, ולבן זוגה רותם חובר להולדת הבן הבכור ישי מלך

מזל טוב לבני ובנות המצווה שאך זה נכנסו בעול מצוות:

- ירדן רוזיאביץ ולהורים יעל וגיל
- רוניה שוימר ולהורים הדס ואוהד
- דוד פישמן ולהורים לימור ומשה
- בארי קרמר ולהורים יעל וגילי
- עדיה טבול ולהורים מירב ואיתן
- איתן רואש ולהורים מיטל וחיים
- טליה סקמסקי ולהורים שרה ויוני
- חמדת סבו ולהורים ורד ומרדכי

קורונה גם לטובה | הרב מרדכי ורדי

לבחור לאן היום. במנייני השכונות נוצרים חיבורים חדשים. השכונות הפיזיות מקבלת גוון נוסף. והדבר האחרון שאני חושב עליו הוא השינוי בשיטת הטלטולים. התקופה היא ללא ספק במובנים רבים מטלטלת את חיינו ואת התודעה שלנו, מנערת את האבק מעל המושגים שהיו כביכול מוכרים וידועים. ניעור מלשון עורו ישנים מתרדמתכם. אני משתדל להתמסר לניעור הזה של הקורונה. לא להתקומם, לא לדחוק "אוף מתי כבר יגמר..." אלא להתחבר. להיות בתוך הזמן המיוחד הזה, ולהפתח אל השינויים שהוא מביא ושהוא עתיד להביא בלי להתמרמר ובלי להסתכל על השעון ובלי לשאול, מתי כל זה יגמר. כי אני מאמין שזה יגמר כאשר האנושות תלמד את השיעור, ותפנים את המסרים, ותבצע את השינויים הנדרשים. ואנחנו בתוכם.

באחת השיחות עם הנוער שאלתי את השאלה מה היה טוב בקורונה, התשובה הגורפת של רוב הצעירים שלנו היתה החיבור המשפחתי.

זמן התכנסות, זמן שהמשאבים מכוונים פנימה. זה יכול להיות למשפחה וזה יכול להיות התכנסות פנימה אל תוך האני. זו החוויה שלי. האינטראקציה עם העולם נכנסה לקצב אחר. בכלל קצב החיים הואט. גם המודעות אל האחר מקבלת פנים חדשות. מצד אחד הפנים של האחר מכוסות ונסתרות, ומצד שני כולנו שותפים לאיזה נשף מסכות מתמשך, כולנו ממוסכים כאחד. ולומדים לזהות חיוך של עיניים. ובכלל פתאום העיניים ממלאות את כל שדה הראיה של האחר. העיניים שהן הפנימיות. וגם התפילה כבר איננה אוטומטית, צריך ליזום לאלתר,

לזכרם

הראל שלמה כהן ז"ל – כ"ד באב תשע"ה

הראל שלמה, בן שמרית ומתי כהן, נפטר בגיל תשעה חודשים וחצי ממחלת הסרטן. בתקופת חייו הקצרה, הספיק למלא את חיי משפחתו באושר וחיוכים. עם היוודע דבר מחלתו התאחדה קהילת ראש צורים כולה בכדי לעטוף את משפחתו היקרה בדאגה ובתפילות. שמרית ומתי התמלאו בכח ואמונה גדולה מהתמיכה שקיבלו מהקהילה בראש צורים. יהי זכרו ברוך.

יהונתן (יוני) רוזנמן הי"ד נפל בי"ד בתשרי תשל"ד

יוני היה חבר גרעין נח"ל בראש צורים והיה חייל מאומץ אצל משפחת דרורי. יוני העריץ את

החיים בטבע, רחוק מהציוויליזציה ומשאונה, "היא המקפחת את אושרו של אדם ומגמדת את קומתו", אמר.

כאיש גרעין, רצה להגשים את רעיון החלוציות, שפיעם בו מאז ילדותו.

נפל ברמת הגולן במלחמת יום הכיפורים בשלב השירות הצבאי. בן 21 בנופלו.

לזכרו הוקם מושב יונתן ברמת הגולן.

ברוך דסברג (ג'ינג'י) הי"ד נפל בי"א בתשרי תשל"ד

ג'ינג'י היה חבר קיבוץ ראש צורים ונפל בהיותו מפקד מעוז אורקל שליד תעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים.

השאיר אחריו אישה -

אירית, וילדה - ענבל. בן 25 בנופלו.

אופיו של ברוך תאם את צבע שעריו. סוער היה כשערך האדמוני. הוא שנה את השקר ואת הצביעות, ולחם למען האמת ללא פשרות.

בקיבוץ הצעיר מילא ג'ינג'י תפקידים שונים. בין היתר עבד בפלחה ולאחר מכן אקונום במטבח. לזכרו תרמה המשפחה ספר תורה שנתקבל מהקהילה בעיר הילורוסם שבהולנד לבית הכנסת בראש צורים.

לחברי ותושבי ראש צורים שלום רב

אבקש לשתף אתכם בנעשה בענפי הקיבוץ בזמן האחרון וקצת בתכניות לעתיד.

לול - ענף הלול בכלל וההודים בפרט נמצא במשבר מתמשך בישראל.

הסיבות למשבר הן קיטון בצריכת מוצרי הודו מעובדים (פסטרמות וכו') וכן עודף היצע של עופות.

גם אצלינו אנחנו מרגישים את הנושא בלחץ מתמשך להורדת מחירים על העופות המשווקים.

רוב השווק שלנו מבוסס על שיווק עופות בכשרות גבוהה ושם נשמרים עדיין מחירים טובים יותר מיתר השוק.

האתגרים המקצועיים שאנחנו עומדים בפניהם הם לשווק כמה שיותר עופות בכשרות גבוהה.

מטע - סיימנו את קטיף הדובדבנים והגודגונים וסיפקנו השנה סחורה במחירים גבוהים מהרגיל אבל ביבולים נמוכים. ישנן מספר לא קטן של חלקות ותיקות מאד ובהם הייתה תמותה גדולה ומתמשכת של עצים.

השנה לאחר הקטיף התחלנו לעקור חלק מהחלקות במטרה לנטוע חלק מהן מחדש בשנה הבאה (לפני השמיטה).

ענבי יין - התחלנו את הבציר של הענבים. היבול נראה טוב השנה. במקביל נטענו באיזור משואות (חובילה) כ- 13 דונם ענבים. לאחר הבציר נעקור עוד שתי חלקות במטרה לנטוע גם אותן בשנה הקרובה.

אנחנו בוחנים כניסה לתחום נוסף והוא גידול אוכמניות ופירות יער בעונה הקרובה. חלק מהחלקות ינטעו כך שיתאימו לקטיף עצמי.

רפת - יחד עם כניסת חברים נוספים לצוות הרפת, אנחנו מרחיבים את הפעילות ברפת ב-3 תחומים.

1 ייצור ומכירת קומפוסט שהוא זבל מטופל בתהליכים מבוקרים.

2. ייצור מזון לבעלי חיים לרפתות ודירים מהאיזור (ליהודים ובני דודים).

3. פיטום עגלים ועגלות לבשר ומכירה לשוק איכותי של צרכנים (קצביות מתמחות).

כמו כן השקענו בשיפור מכון החליבה הקיים במיכון ובהרחבה של המכון במטרה לייעל את זמני החליבה.

אנחנו עומדים בפני גמר שיפוץ חלקי של מרכז המזון כך שנוכל לייצר יותר מזון ביעילות תפעולית גדולה מהעבר. אנרגיה - הקמנו מעל איזור התעשייה גגות סולאריים המפיקים אנרגיה לצורך מכירה לחברת חשמל במחירים קבועים בהסכם ל-20 שנה. הפרוייקט עומד להסתיים בעוד כחודש ולהתחיל לייצר כסף.

איזור תעשייה והשכרות - נתקלנו בקשיים לא מעטים בגבייה משוכרים שעסקיהם היו סגורים בתקופת הקורונה. אנחנו משתדלים ללכת לקראתם ולהגיע איתם להסכמי

פריסת חוב.

הנהלת חשבונות - אנחנו עומדים בפני החלפת מערכת המידע והנהלת החשבונות שיש אצלינו במטרה לייעל ולשפר את השירות לענפים ולחברים ולמנהלים. במסגרת הפעילות הנ"ל עוברים על כל נהלי העבודה הקיימים ומתאימים אותם למערכות החדשות. בעתיד ולאחר כניסת המערכת החדשה לעבודה נרחיב את הפעילות גם לנושאים צרכניים (מכולת, קריאה אוטומטית של מוני חשמל ומים ועוד)

תכניות לעתיד:

אנחנו עומדים לפני אתגר גדול של תכנון הקיבוץ ל-20 השנים הקרובות. בחרנו אדריכל שעובד כרגע על תכנית אב בשיתוף עם וועדת הקרקעות והבניה שבראשה יואל גוטליב. בהמשך תכנית האב שתקבע איזורים לתכנון לכל הפעילויות בקיבוץ (בניית בתים, מוסדות ציבור, שטחים ציבוריים וגנינות, והסדרת כבישים וחניות) אנחנו מתחילים לכתוב תב"ע (תכנית בניין עיר) שממנה נוכל לגזור בעתיד התרי בניה.

חלק משמעותי מהתכנית מחייב את העברת הרפת ובית האימון לגבעת רבדים.

אנחנו שוקלים במסגרת התכנית ליצור איזורים לפעילות יזמית של חברי הקיבוץ ושל הקיבוץ.

בין הרעיונות שעלו היו הקמת מחלבה וכן חנות לבשר וקצבייה (נשמח לשמוע מחברים המעוניינים להשתלב בתכניות הנ"ל).

בניה בתוך הקיבוץ - מתחילים בימים אלו לשפץ ולהרחיב 2 פעוטונים כשהאחד ישמש בית לחיילים בודדים והשני לדירות להשכרה לזוגות צעירים.

התחלנו בשיפוץ אולם המסיבות במטרה לאפשר שמחות לתושבי הקיבוץ וכן אפשרות להשכיר אותו לגורמי חוץ. אנחנו מקווים שתוך כחודשיים נוכל להנוך את פתיחתו מחדש של האולם.

כמו כן הוסדר בחוזה מעמד הישיבה לבנות: "דרישה", וכן הסדרת ההסכמים עם האולפנה ותלמוד התורה.

על כל הנושאים הנ"ל ממונה יגאל ליבנר המזכיר החדש והנמרץ.

לסיכום ישנם אתגרים רבים לפנינו בשנים הקרובות. אני משוכנע כי בכוחות משותפים ותוך אמירות ברורות של הקיבוץ וחבריו גם מול גורמי חוץ כאלו ואחרים נעשה ונצליח.

בברכת שנה טובה

דודי בן זאב

מרכז משק

עדכון מהנעשה בקהילה:

קהילה יקרה, אשמח לסקור במעט את הנעשה בתקופה האחרונה בקהילה.

הקורונה אתגרה אותנו השנה בתחומים כה רבים וכמובן גם בנושאי הפעילות הקהילתית.

ניסינו לפתוח את הקיץ כמיטב המסורת ב'ארוע פתיחת הקיץ' - גיבשנו צוות חשיבה שכלל נציגים של ועדת הגיל הרך, ועדת תרבות ונוער מסיימי כיתה ח'. הפעם היתה דרושה חשיבה מחוץ לקופסא, הן בנושא הפעילויות בפועל, הן בנושא האוכל והן בנושא סוג הפעילות על מנת שהכל יעמוד בסטנדרטים של הנחיות הקורונה. האמת שהרעיונות שהועלו היו יצירתיים ותאמו את ההנחיות אבל עקב ריבוי חולים ובידודים הוחלט בשיתוף עם צוות הקורונה לדחות את הארועים הללו.

אז אם בבידודים עסקינן, וועדת ערכות הדדית מצוותת לכל מבורד איש קשר שמסייע למבודדים ומפעיל צוותים שונים בהתאם לצרכים השונים שלהם. כמו כן, הנוער הנהדר נמצא בתמונה ומסייע אף הוא. בעקבות בידוד ילדי הגנים, פתחנו צוות חדש העונה לשם: "צוות עידוד בבידוד". הצוות מסייע בעיקר סיוע מוראלי - נוצר קשר עם ידוענים (סלבים) שצילמו את עצמם שולחים עידודים שונים ומצחיקים, ביניהם - רביטל ויטלזון, חנוך דאום (שהסרטון שלנו נשמר במערכת עקב איכות ירודה...), לוסי איוב, אסי צובל, איתי שכטר. בסיוע ילדי הישוב ובני עקיבא, הכינו וחילקו ערכות יצירה, וצ'ופרים סמליים. הצוות יצר סינכרון בין המעוררים השונים בישוב כגון הנוער שגם סייע רבות לעידוד המוראל הנפשי. לידיעתכם, חברי הצוות הם: דורון ביינהורן, נעמה ויסמן, חן רוזנצווייג וחיים ראם. ובעז"ה שלא נצטרך להפעיל את הצוותים הללו בהמשך הדרך, אבל אם כן אז לפחות שיהיה בטוב ובהומור.

לקראת ט' באב, יצרנו, הדס רכזת הנוער ואני, דייט קהילתי - שיח פתוח בין הנוער בישוב לבין "המבוגרים". הערב התקיים בגן הטרקטור על מחצלות ולאור גרילנדה ועששיות. על כל מחצלת ישבו 4 אנשים - 2 צעירים ושני מבוגרים. פתחנו בהיכרות אחד של השני ואף הצענו שאלות מנחות לצורך שבירת הקרח. בפועל, הקבוצות יצרו שיח פתוח ונעים והיה ניכר שיש הקשבה ורצון לראות האחד את השני. אחת התובנות מהערב היו, שהנוער רוצה לייצר מערכת משל עצמו שנמצאת בקשר עם הוועדות השונות בישוב על מנת לייצר עשייה וחשיבה משותפת לטובת כולם. אוסיף, מזל טוב להדס רכזת הנוער שילדה בן וכרגע בחופשת לידה ובהצלחה לניצן שכטר שנכנסה לתפקיד כמחליפתה לתקופת חופשת הלידה, ושתמשיך את העשייה הנפלאה בריכוז הנוער הבוגר. וברוכה הבאה ובהצלחה להודיה שגב בת שרות לאומי שתרכז את הנוער הצעיר - כיתות ז'-ח'.

ועדת שיפור פני הישוב - בתחילת הקיץ, בסיוע דיוויד סקוירי, יגאל ומאהר הונחו צינורות מתחת לקרקע לטובת השקיית גינת צמחי התבלין והמרפא (ליד מצפה צחי). במהלך חופשת הקיץ, בני כיתה ו' והנוער עבדו אף הם בגינה וחשפו מחדש את השבילים ונכשו עשבים. בנוסף, ניתלו ערסלים בגינה בסיוע שי רבינוביץ. על מנת שהגינה תמשיך לצמוח ולפרוח, הוועדה מזמינה את הציבור להגיע לאזור לעשות פיקניקים, פק"ל קפה וכו' ולהנות מהגינה. ואם אתם רואים איזה עשב שוטה, פשוט כמשמעו, אנא עקרו אותו לטובת הכלל. בעת כתיבת שורות אלו, מארגנת הוועדה יום ניקיון ציבורי ברחבי ראש צורים. כאן המקום להודות לחברות הצוות היוצאות - רעות ברוש וחן רוזנצווייג שפעלו רבות לקדם נושאים לטובת שיפור פני הישוב. ובהצלחה לחברי הצוות החדשים הנכנסים - מנחם שנדר, יפעת מור ואביבית אהרנוף המצטרפים לשרון רוזנבלוט ואפרת גרינוולד.

ועדת הגיל הרך - כפי שספרתי מקודם, ועדת הגיל הרך היתה שותפה לארוע פתיחת הקיץ שלא יצא לפועל וחיתכה לשעת כושר ויצרה ארוע מרגש ומתאים קורונית עבור הגיל הרך. ביום האחרון של החופש הגדול, כמיטב המסורת, התקיים טקס לעולים לכיתה א'. טלי זעפרני המופלאה הנחתה את הטקס בחן רב, הרב ורדי בירך את הילדים ולאחר מכן, הילדים יצאו בשיירת אופניים ברחבי הישוב בסיוע ידין דיטור, יובל וייסמן, אילון רוזנבלוט וחפצי מאך. העולים לכיתה א' קיבלו חולצה ושי קטן מטעם ועדת הגיל הרך. לאחר מכן, כל מי שהזמין ערכת עפיון יצא למרחבים הציבוריים להפריח עפיונים. העפיונים מומנו ע"י המועצה והמתנ"ס במסגרת פרויקט קרוב לבית ואנו מודים להם על כך. רעות בלנק חברת הוועדה (שבינתיים עברה דירה) סייעה ועיצבה בהתנדבות את רוב החומר הפרסומי של הוועדות השונות במהלך החודשים האחרונים, ועל כך תודתנו והערכתנו הרבה. נכון לכתיבת שורות אלו, וועדת הגיל הרך, מארגנת את מופע הלולין שאף הוא ממומן ע"י המועצה והמתנ"ס במסגרת פרויקט קרוב לבית. ראוי לציין, שנעשתה כאן חשיבה מחוץ לקופסא על מנת שהארועים הללו יצאו לפועל וזה ממש לא מובן מאליו. ועדת תרבות - גם וועדת תרבות נדרשה לחשיבה מחוץ לקופסא ופעלה לייצור פעילות למבוגרים שבינינו. ביום האחרון של החופש הגדול בשעות הערב, התקיימו 3 סוגי פעילות - בניית ספסלים לטובת המרחב הציבורי ומנייני הרחוב, מופע סטנד-אפוסרטקצורכמובן אוכל טעיסומרענן. תודה רבה למסייעים - מיכאל ושריג רענן, אסף כהן, אביחי סעדה, שי רבינוביץ, חן פרוינד וליאור שכטר. חלק ניכר מציוד בניית הספסלים סובסד ע"י המועצה ועל כך תודתנו. מתוך רצון לדייק את הוועדות והפעילויות השונות בישוב,

ואדווח על כך בהמשך. ישנן וועדות שניתן להתנדב אליהן לפרוייקטים קצרי טווח או ארוכי טווח ואם מישהו מכם מעוניין להתנדב לפרוייקט מסוים קצר או ארוך, אתם מוזמנים לפנות אלי או לחברי הוועדות. אני רוצה להודות לאנשים על העין הטובה והפירגון בשבילים ומעל גבי הפורום. שתהיה לכולנו שנה של בריאות, שנה של קהילתיות ועין טובה אחד כלפי השני, ואם חלילה פגעתי במישהו, אני מבקשת סליחה.

שנה טובה,
חגית

נעשתה חשיבה בשיתוף ההנהלה והוחלט להכניס את נושא הגיל הרך לתוך ועדת חינוך מתוך מחשבה ואמונה שהחינוך מתחיל מגיל 0. במהלך התקופה הקרובה, נמפה יחד עם הוועדה את הנושאים שיש לקדם ולהכניס תחת ועדת חינוך ונכניס את הפעילויות התרבותיות עבור הגיל הרך לתוך ועדת תרבות. לאחר מכן, נקיים בחירות עבור נציגי הגיל הרך שיכנסו לוועדת חינוך ונגייס מתנדב/ת נוספת לוועדת תרבות.

ישנן ועדות נוספות שאנו מנסים לדייק את הגדרות העבודה שלהן על מנת לתת מענה לכלל פלחי האוכלוסיה, לדוגמא - הוותיקים, בעלי צרכים מיוחדים וכד' וכן לדייק את העבודה באופן כללי על מנת לא לשחוק את חברי הוועדות,

שמעון וייס, יו"ר ההנהלה

משולחן ההנהלה

התושבים על ידי אולם שמחות ראוי ומכבד. ההנהלה בנתה צוות שעבד רבות בשיתוף עם יגאל על תכנון האדריכלי ותקצוב הפרוייקט ואנחנו ממש שמחים שהוא נמצא בשלבים מתקדמים של שיפוץ. עם זאת חסר לנו עוד כסף לביצוע מכלול התוכניות לגבי האולם ולכן נשמח מאוד לתרומות, ניתן לפנות ליגאל לגבי נושא זה.

תהליך חזון ושיתוף ציבור - ההנהלה רואה חשיבות גדולה בשותפות הציבור בנושאים השונים. לאחרונה נעשו מפגשי זום עם התושבים המיועדים לבנייה במתחם 3, זום קרקעות וכן זום לגבי תכנון בנייה עתידי, תוך תהליך חזון שנמצא בעיצומו.

ברמת הוועדות ההנהלה עובדת מול ועדות הקיבוץ השונות ומשתדלת לתת מענה טוב ונכון תוך גיבוי לפעולותיהן. זה המקום להודות למתנדבים הרבים!!! שנמצאים בינינו. הקיבוץ סיים השנה את כל חובותיו ועל כך מגיע ישר כוח גדול לחיים ראש ודניאל חפץ שפעלו ועמלו רבות להגיע למטרה זו.

ועוד פרוייקטים רבים בקנה...

אני רוצה לנצל הזדמנות זאת להודות דבר ראשון לחברי ההנהלה שעובדים רבות מאחורי הקלעים בכדי לקדם את ראש צורים קדימה! ובראשם להודות ליהודה גייסון על פועלו כיו"ר בשנה וחצי האחרונות.

ליגאל ליבנר מזכיר הקיבוץ על כניסה מהירה מאוד לתפקיד וכבר מוביל מספר פרוייקטים חשובים - התברכנו! לדודי בן זאב שמנהל את ענפי המשק השונים בצורה מעוררת התפעלות - תודה רבה!! ולסיום תודה רבה לכם על שיתוף הפעולה

שנה טובה ובריאה!!!
בברכה

שמעון וייס
יו"ר ההנהלה

קהילה יקרה,

בפיתחה של שנה חדשה עם כל המורכבויות שלה אני שמח לברך אותנו בשנה של בריאות והצלחה ברמה הקהילתית. הקהילה מונה כ-200 משפחות עם כ-1060 תושבים.

על שולחנה של ההנהלה והמזכירות נושאים רבים ומגוונים שנוגעים למגוון רחב של החיים שלנו על ההר היפה הזה. ההנהלה מקדמת תוכנית אב לעתיד ראש צורים, אנחנו בעיצומו של תהליך בחינה של מעבר הרפת לשלוחת רבדים (או אופציות אחרות) וקידום תב"ע - תוכנית בינוי עיר של 250-300 בתים במרחב של אזור הרפת, וזה בעצם עתודות הקרקע לבנייה של פיתוח הקיבוץ בעתיד הרחוק, מהלך שיבשיל עוד כמה שנים...

בתחום הקרקעות ההנהלה השנה עסקה רבות בנושא קידום רישום הקרקעות, המכונה - בג"צ מורקוס (הוסבר בזום קרקעות שהיה לפני כחודש) שבו ההנהלה הפעילה לחצים כבדים לכל הכיוונים כולל הגשת עתירה של עו"ד הראל ארנון. בעת כתיבת שורות אלו הוגש למועצה ערר על החלטת המנהל האזרחי אך אנו נמשיך לפעול בכדי שהרישום יהיה סופי.

מתחם 3 ומגרש 222 והפעוטונים. ההנהלה משקיעה רבות בקידום הבנייה במתחמים אלו. במתחם 3 מתוכננות להיבנות 18 יחידות דיור וההנהלה בוחנת את הצעדים כיצד נכון לקדם אותם במהירות המירבית, על אף שמדובר בתהליך ארוך שסופו לא ידוע. לגבי מגרש 222 מדובר על מגרש שבו יבנו 3 יח"ד (ליד משפחת ספרא) ההנהלה כרגע בתהליך של קידום התכנון וההיתר. כשהפרטים כולל המחירים יהיו רלוונטיים נפרסם לציבור. כמו כן ההנהלה נמצאת בשלבים מתקדמים של היתרי בנייה להסבת 4 מבני הפעוטונים - אחד מהם לדירת חיילים בודדים והשאר לדירות קטנות להשכרה.

שיפוץ חדר האוכל - אחד הנושאים המרכזיים שגם כן עבר אלינו מההנהלה הקודמת הוא הרצון לדאוג לרווחת

הפרוור - בדרך כלל מאופיין בקהילתיות פעילה יותר אך לא בהתאגדות משפטית חזקה (אגודות וכיו"ב), והיכולת הכלכלית של הקבוצה מוגבלת מאד/לא קיימת, עובדה מרכזית הגורמת לאי יציבות חברתית והחלפה תדירה של האוכלוסייה בפרוורים.

הכפר - בדרך כלל מאופיין בקהילתיות פעילה ובעלת יכולות ביצועיות / כלכליות ובאמצעי ייצור פעילים שנבעו מהצורך ליצירת כלים לקבלת שירותים, רווחים וכו'.

היבטי בינוי ותשתית:

העיר בדרך כל בנויה בצפיפות ולגובה ויש בה חלוקה מובנית בין אזורים מגורים אזורים מסחר ואזורי תעשייה.

הפרוור - מאופיין בבתים חד משפחתיים אזורים מסחר נקודתיים וללא תעשייה/חקלאות.

הכפר - מאופיין בבניה מרווחת ובבינוי המותאם לשלבי החיים השונים (בד"כ עם יח' קרקע לתעסוקה בתוך המרחב של כל משפחה וכמו"כ ביכולת להוסיף יח"ד באותו תא שטח).

ראש צורים ואזור גוש עציון המרכזי כולו, עוברים בעשרים השנה האחרונות תהליך מובהק: **מכפר - לפרוור**. ישנם ישובים הסובלים בעקבות מעבר זה שינויים חברתיים ומשפחתיים (שכבת גיל הומוגנית בלי דור המשך ובלי רב-גילאיות). תופעה זאת ידועה מאד בפרוורים ונובעת בין השאר מעליית מחירים תלולה וחוסר יכולת של משפחות צעירות/בנים ממשיכים לקבוע את חייהם בקהילות בהם גדלו, ובנוסף מהתאגדות חלשה של החברה הקיימת. גם הגיל השלישי מתקשה בישושים רבים למצוא את עצמו - הבתים גדולים מאד ולעיתים קרובות מאד לא מונגשים והזוג המבוגר שילדיו לא יכולים לחיות בקרבתו, פשוט נודד סמוך אליהם או לעיר הגדולה, ובכך מוציא עוד לבנה מתוך חומת החוסן החברתי שנבנה לאורך שנים. להבנת המודל המושבי הטיב להתמודד עם נושאים אלו (ולכן מושבים חזקים גם אם הם סמוכים לערים כמעט ולא סובלים מתחלופת אוכלוסייה ויש בהם רב דוריות ורב גילאיות: כפר הראה, נחלים, לכיש, בני עטרות ועוד). במושבים רבים בהם היתה קהילה חזקה בעלת יכולת כלכלית וביצועית דאגו המושבים ליצירת תנאים נכונים לקליטת דור ההמשך ושמירה על רב גילאיות. האתגר העומד כעת פני ראש צורים (תכנון ל-20-30) הינו הזדמנות מצוינת לנסות וליצור מבנה חברתי / תכנוני שיוכל לתמוך בצרכים חשובים אלו.

למגורים בישוב היבטים שונים, חברתיים / כלכליים / אדריכליים, ואני מבקש לשתף מחשבות בנושאים אלו.

בעולם התכנון מקובלת חלוקה לשלושה סוגי התיישבות עיקריים: **עיר, פרוור, וכפר**.

סוגי ההתיישבות הנ"ל משקפים היבטים רבים ונובעות מתוכן השפעות רבות.

היבט משפחתי חברתי:

העיר מכילה בדרך כלל את המרחב המגוון ביותר החל מרווקים - סטודנטים, דרך זוגות צעירים, משפחות, גרושים, אלמנים, וכלה בגיל המבוגר. וכן מגורים של משפחה מורחבת ושל תא משפחתי בודד. **הפרוור** מאופיין, בדרך כלל, במשפחות בעלות ילדים (גילאי 30-55) בלבד.

הכפר מאופיין, בדרך כלל, במגורי משפחות מורחבות כדוגמת המושבים בארץ עם בן ממשיך ביחידה נוספת מאחורי המשק וכיו"ב.

היבט פרטי כלכלי:

תושבי העיר בד"כ פרנסתם גם מעבודה וגם מהון והיא מצויה בתחומי העיר.

תושבי הפרוור: כנ"ל בד"כ נסמכים על העיר ולכן לעולם הפרוורים המוצלחים יהיו במרחק סביר מהעיר (גם מרחק נסיעה וגם נוחות/בטחון וכיו"ב).

תושבי הכפר: בעבר, חלק מהגדרת הכפר היתה התפרנסות מסביבת הכפר הקרובה (חקלאות/תעשייה). כיום, עם התפתחות התחבורה והתקשורת, הם רובם לא מתפרנסים מענפים אך עדיין האוכלוסייה ברובה לא נוסעת מעל שעה לעבודה. (ישנם כפרים רבים שבגלל קרבתם לערים הופכים לתפקד כפרוורים - ובד"כ פועלות בהן הרחבות קהילתיות גדולות). יש לזכור כי גם לרווחי הון מנכסים שונים ישנה השלכה (מועטה בהרבה מרווחי עבוד) על קרבה וזמינות למקום המגורים.

היבט חברתי קהילתי:

העיר - תושבי העיר, גם אם נמצאים בקהילות שונות (בתי כנסת או שכונה מיוחדת וכו') בדרך כלל הממשק עם הקהילה הוא רופף ומתמקד בצרכים חברתיים נקודתיים, לדוגמא שירותי דת, שירותי חוגים - חינוך.

קהילת ראש צורים מברכת את ילדיה הרכים שעולים לכיתה א' השנה

זו התחלה קצת מוזרה ואולי מפחידה, אך נאחל
לכם שתבואו בשמחה לבית הספר, שתרכשו
חברים חדשים, שתהיו סקרנים ותחוו חוויות
מופלאות:

- זיו אהרונוף
- בארי איתם
- עדי אסיג
- עמנואל גאדן
- אורי גרינוולד (בת אפרת וליאור)
- דרור דה ליאון
- ישי ווברמן
- אביגיל וייס
- אלון ויסמן (בן הדס ויובל)
- לביא טבול (בן מירב ואיתן)
- בארי לוי (בת טל ויהודה)
- כנה ליפשיץ
- אילון מאירסון
- מתן נאמן
- יהודה סבו
- ראם סוסנוביץ
- רועי פרלמוטר
- נועם קלוטשטיין
- הראל קסנר
- רועי קרנץ
- הלל ראש
- נווה רבקיין
- אורי רוזנבלוט
- קדם רוזן
- זוהר שוורץ (בת זהבית ועדי)
- אלעד שרלו
- אליה שרמן
- אניעם תירוש

בטקס מרגש, בהובלת ועדת הגיל הרך ובהשתתפות
ההורים חגגנו עם הילדים את עלייתם לכיתה א'. לאחר
מכן יצאו הילדים במסע אופניים ברחבי ראש צורים
והתקבלו בקריאות עידוד בליווי עפיפונים מקושטים,
פרי עמלן של משפחות הישוב. תודה לוועדת הגיל
הרך על אירגון והובלת האירוע.

קהילת ראש צורים מברכת את בניה ובנותיה שאך זה סיימו את לימודיהם בבית הספר היסודי והמשיכו הלאה, כל אחד למסגרתו הוא:

● ניתאי מילוא (בן רינטל וישי) - כוכב השחר ● אוריה סבו - אולפנת ראש צורים ● יוסף סמואל - מקור חיים ● טליה ספרא - אולפנת טליה ● שיר פרנקנבורג - נוה חנה ● נעה קלצקי - נוה חנה ● איילת קרמר (בת דפי ושי) - אולפנת אוריה ● אלה ראם - אולפנת אוריה ● תהילה ריבקין - אולפנת עפרה ● נועם שאול - מקור חיים ● נחשון שוורץ - אורות יהודה ● יערה שכטר (בת כנה ואורי) - אולפנת ערד ● מור שרלו - נוה חנה ● רוני תירוש - אולפנת ראש צורים	● נועם אבלמן - דרך אבות ("המשך") ● יאיר אהרוני - דרך אבות ("המשך") ● עיינה אופיר - אולפנת ראש צורים ● שקמה איתם (בת שלהבת ועמיצור) - אולפנת אוריה ● תמה ברוש - אולפנת ראש צורים ● הלל גולן - נווה שמואל ● יפתח הכהן - הימלפרב ● קרני זליגר - אולפנת אוריה ● דוד טבול (בן ציונה ויונתן) - נוה שמואל ● נעה טובי - אולפנת ערד ● אור יעקובי - דרך אבות ("המשך") ● איילה כהן (בת מיכל וצחי) - נוה חנה ● נגה כהן (בת לביאה ומוטי) - אולפנת ערד ● הראל לוי (בן רוויה ובני) - אורות יהודה

הקיץ עזבו אותנו מספר משפחות יקרות

**נאחל להן דרך צלחה ונקווה שתמיד יזכרו לטובה
את שנותיהם כאן איתנו בראש צורים:**

- זוהר ואשבל עם שלם למעלה מכמש
- רעות ושמחה בלנק לכרם רעים
- סגליה ונעם שפירא לתל תאומים
- אחינעם וידעיה מינץ לעתניאל
- חן ושילה בלומנטל לכפר עציון
- שרה ועודד לוין לאבנת, ליד ים המלח
- אור ועידן גרנטלוב לישיבת מחניים במגדל עוז

פרידה מבית הילדים - משפחת שרמן

לישיבות ואולפנות, הדרכה ועכשיו סיום שמינית. אנחנו לא מאמינים איך גדלתם לנו, ולא מאמינים שכבר עברו 4.5 שנים!!!

לא מזמן חגגנו את חגיגת עוף גוזל המסורתית. ברור שההורים שלכם מתרגשים, ועם כל ההכנות והארגונים לא קלטנו.. אבל בערב עצמו היה ממש מרגש. לפני אי אלו שנים גם אני (תמרי) הייתי בגן הטרקטור, עם ההורים שלי והמשפחה המאמצת, וחגגנו את אותה החגיגה. עפתי מהקן, חזרתי אליו וזכיתי להעיף גוזלים אחרים. אנחנו אמרנו ונשוב ונגיד - אנחנו לא נפרדים, הבית שלנו פתוח תמיד!!! אבל בהחלט מנצלים את נקודת הזמן הזו לאחל לכם המון הצלחה! אתם כאלו נפלאים, כל אחד ואחת מכם, מיוחדים ומקסימים. יש לכם כל-כך הרבה לתת ולהפיץ לסביבתכם, ואנחנו בטוחים שתעשו את זה הכי טוב שאפשר!!!

בהרבה אהבה,
דוד ותמרי, אליה, ניצן ואדווה.

ממש אחרי שעברנו לראש צורים ביקשו מאיתנו להיות בית ילדים של שכבת ח'. אחרי קצת מחשבות החלטנו להחזיר תשובה חיובית. בכל זאת, קבוצה קטנה, מה כבר יכול להיות.. לא ניחשנו שההחלטה הזו תמשך 4.5 שנים, ולא ניחשנו כמה נהנה ממנה/

נכנסתם לחיינו, חבורה קטנה, מעניינת, מהממת ומשמחת! כל אחד שונה ומביא משהו אחר..

מהר מאוד אליה ואח"כ גם ניצן קראו לכם "האחים", וכל שבת חיכו שתבואו..

בגלל שהקבוצה קטנה זכינו גם לזמני איכות, כשרק אחד או שניים הגיעו.. ותמיד בכיף, מרגישים בנוח, אנחנו ואתם. בבית שלנו, הייתם ממש חלק מהמשפחה. אם זה לחנך את האחים הצעירים שלכם, לשחק איתם... וגם אם זה לעזור לנקות אחריכם כשצריך. אתם אחים גדולים נפלאים!

אתם קבוצה כל-כך מיוחדת, כל אחד נותן משהו אחר, מכיל את השני בצורה מיוחדת ומעוררת הערכה!

הפרגון והכרת הטוב שלכם חיממה את הלב לאורך השנים. עברנו יחד הרבה, ערבים, קידושים, שבת, בילויים. מעבר

ולאן ממשיכים?

- יאיר סבו - ישיבת הגוש
- אפרת שוסהיים - גרעין בתל אביב
- שקד לוי - מתגייסת לתרבות תורנית
- מעיין איילון - גן של ילדים עם צרכים מיוחדים וגרעין בקדימה
- הדס מור - פרויקט והדרת ובגרעין משימתי במועצה מגידו
- מתן סלע - עוד לא סגור
- איתי לוריא - ש"ש אחוזת שרה
- אמיתי ליפשיץ - ישיבת אורות שאול
- אסף ג'ייסון - ישיבת ירוחם
- אורי ארבל - ישיבת ירוחם
- צחי יסלזון - ישיבת הגוש

בין ראש צורים מאחל לכם, דוגרים יקרים, דרך צלחה.
על דרכה כל אשר קטן וטוב הייתה רשום.

בשנת תש"ף הצטרפו לקהילתנו תינוקות חדשים וחמודים:

- קדם צביה דרורי-רנבאום
- מעיין אסתר לרנר
- ארבל רותם
- אביגיל חיה גולן
- רואי טובי
- גילי קדם חייקין
- נעמה שיר רון
- אוריה יוסף הדר
- ירדן אורה נוימן
- יהודה צבי ברוס
- נטע אליה קורק
- דגן כרמל
- הודיה גורליק
- איתן אברהם רבס
- יעלה ליבא כהן (בת איילת השחר ואסף)
- איתי דוד נאמן
- ציון ברטמן
- אביב שוורץ (בת זהבית ועדי)
- נועם ריבלין
- צופיה פוס
- נועה דיטור (בת בת אל ואלעד)

ובתש"ף זכינו גם לחגוג את נישואיהם של בנינו ובנותינו היקרים:

- איילת שוסהיים עם אורי גיל-עד
- מעיין קלמן עם דוד סויסה
- אליהו שי עם שרה ברכה שוגרמן
- אורית וינון כהן
- דביר כהן עם טיגיסט היילו
- גלעד מדר עם הודיה ביר
- יהל ויסמן עם טל בן סימון
- שלמה ראש עם דניאלה לאסט
- תמר יסלזון עם אביעד הרבסט

בסימן טוב ובמזל טוב זכינו לפני כחודש וחצי לחגוג בהתרגשות רבה 3 חתונות של בני הישוב באותו היום, כולן כאן בתוך ראש צורים.

**גלעד מדר עם הודיה ביר
יהל ויסמן עם טל בן סימון
שלמה ראש עם דניאלה לאסט
לאחר כחודש, התרגשנו שוב בחתונת תמר יסלזון עם אביעד הרבסט**

בעיצוב החתונות, שנחגגו במתכונת קורונה, נעזרו המשפחות בין היתר בכישרונות מקומיים וכמובן בחברים ובשכנים שנרתמנו לסייע בכל הדרוש, ויחד התרגשנו כולנו. אנו מביאים כאן טעימה קטנה מהאירועים המרגשים, ואת דברי הברכה שנשאה מיכל ויסמן בחתונת בתה יהל, דברים איתם יוכלו גם כל שאר המשפחות החוגגות להזדהות.

פסטות מורכבת

מיכל ויסמן

בכל פעם שיצאה הנחיה חדשה, גם אם היינו בלי מסכה - הרגשנו איך לפעמים נגמר לנו האוויר.

ומה הסיכוי?

מה הסיכוי שאחרי 20 שנה שאף אחד לא התחתן בקיבוץ - פתאום יש באותו ערב עוד 2 חתונות. וכולם צריכים להתחלק בצידור.

ומה הסיכוי,

שאחרי 40 שנה שהמקרה של המרכולית עובד כמו סוס, דווקא בשבוע האחרון הוא החליט שזה הזמן הכי טוב לשבוק חיים ולהתקלקל (וחייבים למצוא מקרה לקייטרינג...).

ומה הסיכוי,

שכדי להביא דבר שהוא לכאורה פשוט כמו במות לחופה, כדי שכולם יראו את הזוג היפה הזה - המפתח נמצא אצל הפועל, שלא נמצא כי יש חג, ועד שמוצאים מפתח, הבמות נמצאות דווקא בחלק הכי רחוק של המחסן וכדי להוציא אותן, היינו צריכים לפרק ציוד שהיה מספיק להקים קיבוץ חדש?

אפילו עם הטרקטור והעגלה,

שהקיבוץ משופע בהם, בלי עין הרע, עברנו לא מעט תלאות כולל העברות לולים, ריסוסים, ואפילו פאנצ'ר.

ויש עוד הרבה....

טל ויהל היקרים,

אנחנו לא מספרים לכם על כל הדברים הללו כדי לקבל טפיחה על השכם. זה לא ממקום פולני, יסלחו לי הפולנים בקהל. אלא כי באמת יש כאן מסר חשוב.

במשך כל ההכנות לחתונה, יהל אמרה לי: "לא צריך לעשות כזה סיפור, כולה חתונה של מעט אנשים. החברים של טל יבואו יום לפני, נשטוף, נסדר, נוריד שולחנות וזהו"

ערב טוב לכולם, ותודה רבה שבאתם לשמוח איתנו. ראשית, המון מזל טוב לזוג הצעיר והמקסים.

אני רוצה לספר לכם משהו על החתונה הזו כמשל לחיים שבע"ה יבואו.

בטח יצא לכם להרכיב פאזל. 100 חלקים, 500 חלקים, אולי אפילו 1000 חלקים.

לפעמים אתה מסתכל על התוצאה הסופית ורואה תמונה יפה, אבל אם אתה מסתכל מקרוב, אתה רואה שהפאזל הוא משימה... מורכבת. תרתי משמע.

כדי להגיע לתמונה המלאה של הפאזל, צריך היה לחבר הרבה מאוד חלקים. וגם אם זה נראה מאוד טוב ולפעמים אפילו פשוט, מאחורה יש הרבה עבודה זמן ומחשבה.

אתם אולי לא שמים לב,

אבל גם אנחנו, יושבים עכשיו בתוך פאזל.

השולחנות, הכיסאות, הבמה, החשמל, המקרה ואפילו הטרקטור והעגלה - הכל חלק מפאזל מאוד גדול שהרכבנו בתקופה האחרונה.

מי שמרכיב פאזלים גדולים - יודע שהדרך הכי נוחה ואפקטיבית להרכיב פאזל - היא קודם כל להרכיב את המסגרת.

והדבר הראשון שקבע את מספר החלקים והמסגרת של הפאזל - היה כמובן הקורונה.

הבעיה היא שכל פעם יצאה הנחיה חדשה, שקבעה כל פעם מחדש כמה אורחים מותר, מה שהכריח אותנו לשנות את התוכניות של המקום. איפה תעמוד החופה, איפה ישבו האורחים, כמה שולחנות יהיו, היכן למקם את פינות ההגשה. חדר הייחוד נדר יותר פעמים מבני ישראל במדבר עד שבסוף הוא התקבע היכן שהתקבע.

להיות חזקה יותר.

אני רוצה לסיים במשהו שנקרא בפרשת השבוע הקרובה. "כי תאמר בלבבך רבים הגוים האלה ממני איכה אוכל להורישם?" לפעמים אנחנו עומדים בפני צומת לא פשוט ואנחנו חוששים. איך נעבור. איך נצליח ונגיע לצד השני למרות הכל.

התשובה בפרשה היא:

"לא תירא מהם זכור תזכור את אשר עשה ה' אלקיך לפרעה ולכל מצרים"

בתשובה הזו חבויים 2 הדרכים להתמודדות.

לסמוך על ה' ולזכור את העבר.

לדעת שעברנו כבר כברת דרך. וגם אם לא אנחנו באופן אישי, אז אנחנו כעם. יש לנו עבר שעליו אפשר לסמוך את העתיד. יש לנו ניסיון. והכי חשוב, יש לנו אבא בשמים שדואג לנו ואוהב אותנו.

וגם בע"ה בזוגיות שלכם, שאנחנו מאחלים שתהיה יפה ופשוטה, קסומה, אוהבת ומכילה - אולי תחוו לפעמים רגעים פחות קלים. צמתים שתצטרכו לעבור. תזכרו תמיד שיש מאחוריכם משפחה אוהבת, תומכת ואבא בשמים שאוהב אתכם ודאג שתפגשו.

אוהבים כל כך ומאחלים בהצלחה בבניית הפאזל האישי שלכם!

ולפעמים הדברים שנראים פשוטים, הם למעשה מאוד מורכבים. מי חשב שכדי שנוכל לשבת כאן הערב, צריך כבר יומיים מראש - לסגור את הממטרות בדשא...

ושצריך לרסס זבובים יום לפני. כי בגלל המגבלות של הקורונה, לא יכולנו להזמין גם זבובים, היינו עוברים את כמות האורחים המותרת...

ומי חשב, שכדי להשיג דבר אלמנטרי כמו חשמל לדיג'יי, צריך לדבר עם הנהח"ש, כדי שתשאיר לנו מפתח וחלון פתוח להעביר דרכו כבל מאריך כדי שתהיה מוזיקה. אבל החיים הם כאלה. כמו פאזל. פשטות מורכבת. כדי להגיע לתמונה מלאה, צריך לחבר הרבה חלקים. וכך גם יהיה לכם בזוגיות.

תצטרכו לחבר הרבה חלקים. אתם מגיעים מעולמות שונים ורקעים שונים. אנחנו בני אדם שונים ואנחנו צריכים להתחבר אחד לשני. וזה לא קל. כי כמו בחלקי הפאזל, יש לנו מגרעות ויש לנו בליטות. והחכמה היא לא לגרוע את הבליטות שלנו כדי להתחבר לצד השני, אלא שהצד השני, יעשה מגרעת בעצמו כדי לקבל את הבליטות שלנו וככה נוצר החיבור הכי חזק.

ולפעמים אנחנו רואים זוגות, שנמצאים ביחד עשר שנים, עשרים שנה, שלושים שנה ואפילו יותר. וזה עשוי להיראות לנו קל ופשוט ויפה. אבל מאחוריהם יש הרבה מאוד חלקים שהם חיברו. זוגיות מורכבת שעם כל חלק בפאזל הופכת

שלמה ראש
עם
דניאלה
לאסט

יהל ויסמן
עם
טל בן סימון

גלעד מדר
עם
הודיה ביר

אותנו בהרגשה של להיות "עבד" – ההכרח לעבוד ללא שליטה על הזמן שלך, המחויבות למכסה שאם לא תעמוד בה תיענש פיזית בחומרה ועוד. באותם זמנים, בתי הספר היהודיים ומבני הקהילה הוחרמו אך הלימודים המשיכו בערכים בבתי פרטיים, כשהמורים הם מרצים ומדענים שפוטרו ממשירותיהם. לאחר המלחמה, השלים את שנות לימודיו וכן לימודים גבוהים של חשבונאות (הדיפלומה המסוגנת שמורה אצלנו).

כשרון נוסף ואהבה גדולה הייתה לאבא לספורט. מילד זריז שטיפס על עצים ושיחק כדורגל עם ילדי השכונה, התקדם לשחק קבוע בנבחרת "מכבי בוקרשט", שם שיחק כשוער במשחקי נבחרת רבים. בשנות המחסור לאחר המלחמה, קיבל את משכורתו במזון ועצים להסקה. גם הבנים שלנו זכו "להתאמן אצלו" ואהבו תמיד להיות שוערים במשחקים עם החברה. הפעילות הגופנית הייתה חלק מחייו עד לגיל מבוגר. ארגן אימונים בהפסקות לעובדים במקום עבודתו, שילב הליכות ארוכות בהגעה לעבודה והגיע לחוף הים בקביעות, כמעט בכל יום, חורף וקיץ לשחייה, משחק מטקות טוב והליכה באוויר הפתוח. בהיותו בחוף הים בימי חורף סוערים, אסף קונכיות מיוחדות שנפלטו לחוף בסערות ויש לנו אוסף גדול ומרשים מאד מהן. כחובב ספורט היה בקיא ועקב אחרי פרטי הנבחרות בארץ ובעולם וכמובן באולימפיאדות, מכביה, מונדיאל וליגות, זוכר בפרטי פרטים מהעבר ומעודכן לגמרי במצב העכשווי. אבא האמין ב"נפש בריאה בגוף בריא" וב"הרגלי הגוף ביציבה, זריזות ושרירים מוצקים ליוו אותו עד לגיל מאוחר.

טוב, אז גלשתי כבר לחייו בארץ. אבא עלה לארץ בשנת 1961. לאחר שנות סירוב של המשטר הקומוניסטי קיבל אישור והזדרז לעלות. אימו ואחיו עלו לפניו ואביו בנימין נפטר ונקבר ברומניה. לאחר הגעתו לארץ (בספינה דרך איטליה) לא הסכים עוד לצאת ממנה והיה מלא בהכרת הטוב על החיים בארץ ישראל ובמדינת ישראל.

בתחילה עבד כמורה לספורט ומתמטיקה בבית הספר היסודי בכפר הרא"ה. כעולה חדש התארח תדיר בביתם של הרב והרבנית נריה, אותם הזכיר תמיד בתודה. עם נישואיו לאימי, יפה לבית יעקובוביץ', קבעו את ביתם בבני ברק. בתקופה זו הציבור הדתי לאומי בעיר היה גדול ומשמעותי, שם נולדנו וגדלנו. היה אבא מפנק, דואג ומגונן מילדותנו וגם בבגרות... אך לא רק אותנו. כל אורח מבני המשפחה וחברים שהגיע לביתנו, יצא בידיים מלאות מכל טוב, שיהיה לדרך וגם לאחר כך. במשך השנים "אימץ" עולים חדשים מרומניה, לימד בסבלנות עברית ויהדות והדריך אותם בנככי הבירוקרטיה.

אבא עבד שנים רבות בהנהלת החשבונות של חברת

לפני כשנה וחצי נפרדנו מאבא שלי שהתקרב לגיל 94. שבועיים לפני כן היה איתנו בראש צורים לכל חג הפסח, אמנם לא במלוא כוחותיו אך בתפקוד ובצלילות מלאה. זכינו שפגש בחג את כל ילדיו, עם הנכדים והנינים שבאו לבקר (טרום קורונה – זוכרים?), עובדה שמרגשת ומנחמת אותנו כאחד.

אבא שלי, אברהם יוסף גינסבורג, נולד בד' שבט תרפ"ו 1926 בבוקרשט, רומניה. בן שלישי בין שמונה אחים במשפחה. כילד קיבל חינוך יהודי וציוני ואף למד חלק מהשיעורים בעברית בבית הספר "יבנה". כבן למשפחה לא אמידה, היה צריך להצטיין בלימודים כדי לשמור על הזכות ללמוד ללא תשלום שכר לימוד ולאחר מכן, כדי להתקבל לתיכון. אך האמת, אבא אהב מאד ללמוד והעריך ידע והשכלה. היה חזק מאד במקצועות הריאליים ובתחומים האחרים היה לו ידע נרחב ועשיר – גיאוגרפיה, היסטוריה, ספרות, שפות... ממש נהנה לספר ולערוך לנו חידונים (למשל, ידעתם בכמה ארצות עובר נהר הדנובה?). המון ידע היה טבוע בו עוד מימי בית הספר. אולי זה קשור לשיטת השינון הרב או בשל ההתעניינות והסקרנות הטבעית שלו. מן הסתם התשובה לכך משולבת והדבר היה ניכר בכל חייו. כנער וכבחור היה פעיל מאד במוסדות הקהילה היהודית בבוקרשט, לימד ילדים קריאה בתורה והפטרה לקראת בר המצווה, שימש כגזבר בית הכנסת ועבד ישירות כעוזר לרב הראשי של יהודי רומניה, הרב דוד משה רוזן. (בתמונה בבית הכנסת בבוקרשט)

השנים הקשות של השואה עברו עליו כנער שנלקח לעבודות כפיה. כפי שהסביר לנו, מלך רומניה שמר על מעמד כלשהוא מול הכובשים הגרמנים ובבוקרשט היהודים היו מוגנים יחסית למקומות אחרים ברומניה. גברים ונערים צעירים הוצערו בכל בוקר לעבודות כפיה באיזור – סלילת כבישים, חפירות וכו' ובערב חזרו לעיר. אבא לא הרבה לספר על תקופה זו אך כל חייו סלד והתרחק מכלבים כחלק מזיכרונותיו משם. באחד מלילי הסדר שעשינו יחד, שיתף

ברצוני להעלות אולי שוב נושא מרגש של עזרה לזולת וחסד אמיתי.

בתקופה האחרונה אני עובר בימי חמישי ברחבת הסוכה הגדולה ליד חדר האוכל המיתולוגי, ורואה כמו נמלים עמלות, קבוצת נערים ונערות בפיקוד שי רבינוביץ הבלתי נלאה. התברר שהם עוסקים תקופה ארוכה, שנים, במתן משלוחי מזון למשפחות נזקקות בכל רחבי יהודה. בתקופה האחרונה מוניתי לשליח עם רכבי להוביל סלי מזון לאחד מישובי הגוש, ואיתי בא הנוער הנפלא לחלק את המזון כל שבוע, בלי רפיון. אני חושב שמעשה אצילי זה ורבים אחרים מראים לכולם את פניו האמיתיים של הנוער שלנו. אני סבור שראוי לפרסם את הנושא בישובי גוש עציון כדי שעוד ישובים יתחילו במצווה חשובה זו. אני לא שוכח שכבר שנים רבות בני הנוער שלנו מארחים כל שנה את קייטנת אילן בהקרבה רבה. כמובן ישנם נושאים נוספים שחלקם ללא פרסום שנותנים יד לעזרה לזולת. אני מקווה שהנוער המתבגר יוביל במעשיו את הדור הצעיר להמשך עשייה חיובית בישוב ומחוץ לישוב. חז"ל אומרים שהנותן מקבל יותר מהמקבל. יהי רצון שתמיד נוכל לתת למי שצריך ובכך נראה את הסולידריות עם עם ישראל כמאמר כל ישראל ערבים זה לזה.

לקראת הימים הנוראים בהם כולנו צריכים לחזור בתשובה ולפשפש במעשינו אני מבקש סליחה ממי שפגעתי בו לאורך שנותיי בתפקיד ציבורי. כידוע היום אני פנסיונר בטחון, ורק משמש כיועץ אם מבקשים ממני. ברצוני בהזדמנות זאת לאחל לכל תושבי ראש צורים הוותיקים והחדשים שנה טובה, שנת בריאות שאנו מאוד זקוקים לה.

"הארגז" עם ראש גדול, התמדה ומסירות והמשיך גם לאחר גיל הפנסיה. לאחר פרישתו, פינה את הזמן ללימוד משנה וגמרא בחברותא מסודרת מידי יום בבית הכנסת של חסידי "ראדז'ין" הסמוך לבית הורי. גם שם לקח על עצמו להביא שתיה וכיבוד כדי להנעים ללומדים והתעניין בשלום כל אחד. ראוייה לציון התמדתו בהגעה לתפילות. גם כשההליכה הייתה כרוכה במאמץ גופני ניכר, לא וויתר והמשיך בעזרת מקל או הליכון, עם הפסקות מנוחה מידי כמה מטרים. היה זה גם זמן איכות עם בני המשפחה שליוו אותו לבית הכנסת בשבתות כששיתף במחשבות וסיפורים בדרך.

הנכדים והנינים היו בשבילו אור גדול. היה מדבר עם כל אחד מהם בגובה העיניים וזורח ממש מכל הישג וכשרון של קטן או גדול. כל אחד הרגיש אצלו שהוא מיוחד במינו ובשנים האחרונות כל מפגש כזה נתן בו כוחות של חיות וב"ה זכה מהם להרבה נחת. מדהים היה לשמוע שירים וסיפורים אותם שמעתי ממנו בילדותי ממשיכים בטבעיות הלאה אל הילדים, הנכדים והנינים. (בתמונה עם שיראל).

אבא אהב והעריך מאד את מדינת ישראל והיה גאה בצבא ההגנה לישראל. חשנו זאת בסמליות רבה ביום פטירתו, ג' אייר, בו חל יום הזיכרון הממלכתי אותה שנה. אבא נפרד מן העולם בזמן צפירת הזיכרון וההתכנסות בבתי העלמין בתפילת קדיש ו'אל מלא רחמים' על הנופלים במערכות ישראל.

כמבקר קבוע בראש צורים במשך יותר מ-30 שנה, אבא אהב מאד את המקום ואנשיו, את האוויר והאווירה ובמובנים רבים היה והרגיש חלק ממנו. האוויר בראש צורים בחורף ובקיץ הזכיר לו את אוויר ההרים ברומניה(!), הוא התפעל מפירות המטע המשובחים - נקטרינות, שזיפים, דובדבנים ועקב בשמחה אחרי הבניה וההתפתחות. ראה עצמו כחלק מחבורת הוותיקים בבית הכנסת בשבתות ובחגים ונהנה לפגוש את כולם - דוד נעמן, אפי ציון, איתו היה בקשרי ידידות ועבודה עוד מימי "אור צורים", עקיבא יעיר ועוד רבים שדרשו בשלומם והאירו פנים. לכבוד הוא לי ולו לכתוב מקצת מסיפור חייו בעלי צורים. יהי זכרו ברוך!

שגית זליגר

הפָּקֶר,

רְאִיתִי עֵץ שָׁבוּר

וְנִשְׁבְּרָה גַם עֲצֵי

שְׁהִיְתָה בִּי.

וְהִנֵּה,

גְּמֻלָּה שְׁקָדִים.

הנוגעות לחיינו על ההר הטוב הזה...

יוצא לי לא מעט לטייל בנופי ארצנו, מדרום ועד צפון אני מתפעל מהפראיות של הטבע לצד החכמה והאצילות שלו, "ארץ טובה ורחבה" יש לנו ופינות חמד יש בה שגם אם לא יתחרו בקניוני אריזונה או בג'ונגלים של האמזונס, יתנו מרגוע ללב ויספקו רגע של שקט לנפש. מים קרירים בלב המדבר הלוהט בנחל פרת, מפל שוצף בלב החורש בבניאס, או יופיה עוצר הנשימה של הזריחה מפסגתו של הר צפחות... הטבע כאן, אצלנו במרחק הושטת יד או במרחק של כמה ימי הליכה אבל הוא נגיש והוא מתאפשר לכל אחד מאיתנו, איש איש כפי יכולתו, איש איש כחזק משיכתו והתאוותו אליו. כל כך קמאי וטבעי הוא - יצר המשיכה של האדם לכור מחצבתו, לא לחינם קבע יגאל אלון כי "האדם הוא תבנית נוף מולדתו" לא רק באישיותו וערכיו כי אם בעצם הווייתו. "האדם והטבע" קרא א.ד. גורדון לחיבורו האלמותי, כל כך פשוט וכל כך נכון, כי האדם יונק מן הטבע ואינו יכול בלעדיו.

לא לחינם אני מקדים את ההקדמה הזאת, וסליחה על הטרחנות, אך ללא ההבנה של נחיצות הטבע לאדם, ומימוש זכותו לינוק ממנו חיים לא תיתכן הבנתם של אלו המתרעמים על שלילת נגישותו אליהם ונגישותם אליו. כאדם אני מאמין שאנחנו יצור נוסף מבין אינספור יצורים החיים על האדמה הזאת ושזכותנו לעשות בה שימוש לטובתנו, אך כיהודי אני מאמין בהיות האדם "נזר הבריה" ועל כן, לצד הזכות שלי לשימוש, עומדת גם זכותם של הסובבים אותי (בני אדם, חיים וצמחים) ומעל שניהם, ניצבת / מוטלת עליי גם החובה לשימור הסביבה למען הדורות הבאים. מכאן שכאדם יהודי בארץ ישראל הסתכלותי על הטבע מכוונת מתוך תודעה של זכות ההנאה לצד חובת השמירה, תודעה שבבסיסה ההבנה שאינני לבד כאן וכל מה שאני נהנה ממנו לא ניתן לי בירושה מאבותי אלא הושאל לי על ידי אלו שטרם נולדו. משום כך אינני יכול לשלול מאיש את הזכות להנות ולעשות שימוש בסביבה, אך גם מוטלת עליי חובה לשמר אותה, ולאכוף את שמירתה על יתר האנשים. היכולת לאזן בין תובנות אלה מולידה את האפשרות לתפוס את הסביבה שמקיפה אותנו לא רק כמשאב הניתן לניצול אלא כ"סביבת חיים" שבה קיים מקום לכולם. והנקודה הזאת, כך אני חושב, מתפספת בתוך בליל הרגשות, הכעסים והמשקעים שמרכיבים את הנושא הזה של נחל "האסי" ופעמים גם "רוכבים" עליו...

אז מה עושים? איך פותרים את המחלוקת? האמת שלדעתי אי אפשר... הרי הרב קוק כבר לימד אותנו ש: "הצדיקים

כשפנו אלי מ"עלי צורים" בבקשה לכתוב את דעתי על סיפור נחל האסי, חשבתי לעצמי שאולי עדיף לסרב (בכל זאת - לך תסתבך עם קיבוצניקים), אבל אז אמרתי לעצמי שהסיפור של נחל האסי ואנשי בית שאן וקיבוץ ניר דוד, נראה לנו אמנם רחוק, ואולי העיסוק בו נראה לנו כמותרות של צלילה לסוגיה מנותקת ותלושה, אבל האמת היא שהמקרה הנ"ל הוא לא מקרה בודד, ותלוש אלא נק' התפרצות של תהליכים עמוקים בחברה הישראלית. כל עוד אנו חלק מהעם הזה תהליכי העומק האלה הם חלק אינטגרלי גם ממציאות החיים שלנו, ואם רק נחליף את מי הטורקז של האסי, במדשאות גן הטרקטור, או בבריכות "עין צורים" ששופצו בעמל רב, ואת אנשי בית שאן במשפחות מבית"ר ומבית שמש, נקבל את אותה הגברת בשינוי אדרת, ועיסוק בנושא הזה הוא בעצם עיסוק במציאות שלנו...

אז למי מאיתנו שהרגע יצא מבידוד של חודשיים בכספת ללא אינטרנט נתחיל בתקציר: בבסיס סיפורנו מצוי נחל עמל, או בשמו המוכר יותר - נחל האסי, (במקור יש לבטא זאת "אל-עצי" שפירושו בערבית המורד...), הנחל נובע ב"עין עמל" בסחנה, ומשם זורם, עד שנשפך לנחל חרוד, עם השנים אנשי תל עמל, הטו את מי הנחל ומהלו אותו במים מתוקים ממעיינות הסביבה והשתמשו במימיו לצורכי החקלאות ולנוי, ברבות הזמן רצפו את תחתיתו בבטון ומכאן מימיו הצלולים, בשנים האחרונות מצויה מחלוקת קשה בין תושבי בית שאן, ואזרחים נוספים מכלל הארץ הדורשים גישה למימי הנחל, בטענה שמשאבי הטבע הם רכוש כלל הציבור, כאשר מנגד עומדים אנשי ניר דוד (או תל עמל) המונעים את כניסת מי שאינו חבר הקיבוץ. את הסיבות למניעת כניסתם תולים אנשי הקיבוץ בפגיעה באיכות חייהם, חשש מלכלוך המקום, מטרדי רעש, חשש מאלימות וכו'.

גילוי נאות - אני תומך נלהב ב"שחרור האסי" ומאמין שמשאבי הטבע שייכים לכולם, (ולא רק לבני האדם), קל וחומר שאינם רשומים בטאבו על שם אדם כזה או אחר... יחד עם זאת אני מוצא גם הגיון בטענות של אנשי ניר דוד. לכן אנסה כאן לא להתייחס לנק' המחלוקת הספציפית שבין הצדדים אלא לכתוב באופן כללי יותר, הרי בסופו של דבר, מעבר לנסיון לענות לשאלות הנוגעות לעצם היכולת של קיום שגרת חיים קהילתית לצד אתר רחצה, נסיון שיהיה טעון מאוד וחזקה עליו שיציף משקעים מימי מפא"י ועיירות הפיתוח, ראוי לדעתי, להסתכל על הנושא במבט רחב יותר, לנסות ולגעת נק' המהותית שעומדת במוקד החיכוך שבין הצדדים ואולי גם לגזור תובנה או שתיים

הטהורים אינם קובלים על הרשעה אלא מוסיפים צדק, אינם קובלים על הכפירה אלא מוסיפים אמונה, אינם קובלים על הבערות אלא מוסיפים חוכמה. (ערפילי טוהר עמוד ל"ט). ולכן אולי במקום להלחם לפתור את הבעיה ננסה לרגע להסתכל על העניין ולבחון את טענותיהם של הצדדים, לא מתוך תודעה של הצטרפות או האשמה אלא מתוך היצמדות לרעיון שניסחנו קודם - "שמירת הזכות להנאה מהסביבה, לצד החובה לשימור". אם נבחן את טענות הצדדים הרי ששניהם צודקים, אנשי ניר דוד אכן "הפריחו את השממה" ובזיעת אפם, חריצות ידם, ועמל נפשם הפכו את ביצות העמק לחלקת אלוקים. לכל הפחות מגיע להם להנות מיגיע כפם, ולהבטיח שהמאמץ שהשקיעו לא יהיה בעוכריהם, ויחריב את סביבתם וחיי הקהילה שלהם. ומהצד השני, אין בכל זאת בכדי להקשות, או לשלול את טענתם של אנשי "התנועה לשחרור האסי". כן! גם הם צודקים! זכותם להנות מכל סנטימטר בארצם, משאבי הארץ אכן שייכים לכלל האומה, ואין בעצם השקעתו של משהו בקרקע, אם בנטיעת עצים ופריסת מרבדי דשא, ואם בשפיכת בטון בתחתית הנחל, בכדי לגזול מהם את זכותם זאת... וגם אם המדינה כגוף הממונה על שמירת האזון הזה, נרדמה בשמירתה במשך שנים, כך שקבוצה כזאת או אחרת קיבלה זכויות מסוימות לעשות שימוש בקרקע, לא יעלה על הדעת שזכותם של אלה שחיים היום וטרם היו בעולם בשעה ש"נקבעו עובדות בשטח", יאבדו את זכותם זאת על חלק הארץ הזה, זכותם הטבעית מעצם היותם חלק מהאומה הזאת; איש לא נתן להם אותה זולת בוראם ואיש לא ייקח מהם אותה זולתו.

אך כידוע - שני צדדים למטבע, וכפי שכבר קבע דוד בן גוריון ז"ל "הזכות באה יחד עם החובה", ועם הזכות להנאה של הצדדים קיימת עליהם גם החובה לשימור - שימור הסביבה ולא פחות מכך שימור זכותו של האחר... ואם ישכילו לשמר את שניהם הרי שגם אם לא תיפתר הבעיה הרי שהיא תלויה ועומדת האור שונה לחלוטין. כך למשל, נניח שאנשי ניר דוד, יבינו שכשם שהם יכולים להיכנס לבית שאן גם מבלי להיות תושבי העיר, ויואלו בטובם לפתוח את שער הקיבוץ לכל אחד, ומצד שני זכויותיהם יובטחו לא על ידי שלילת זכות האחר לגישה לנחל אלא על ידי מערך אחר - לדוגמה כדי למנוע כניסת רכבים רבים לכבישי הקיבוץ תוסדר חנייה חנם מחוץ לשער (כפי שעשה קיבוץ מעגן מיכאל שרצה להימנע מהרס שדותיו המונעים גישה חופשית לחוף הים...), בכדי לשמר את צביון החיים במקום, אפשר להגדיר שעות כניסה, ומקומות

מוגדרים לרצח שרק בהם תותר השחייה, לאסור השמעת מוזיקה ושתיית אלכוהול והדלקת אש, התקנת שירותים מוגדרים לשימוש הבאים.

לצד האפשרות של שימוש במקום יצטרך להינתן גם מענה אכיפתי, תקיף וברור שישמור על זכויות התושבים. מענה כזה יכול לבוא בדמות פקחים שיסיירו במקום וייתנו קנס מוגדל על זריקת זבל, עשיית צרכים שלא במקום המוגדר, השמעת מוזיקה או הדלקת אש... (אולי אפילו להפקיד זאת בידי הקיבוץ שיוכל להעסיק בני נוער מהמקום ובכך גם לאפשר להם תעסוקה וגם להבטיח שבראש מעייניו של האוכף נמצאת טובת הקיבוץ). אפשר גם להעניק תמיכה לקיבוץ בדמות הגדלת תקציבים ייעודיים הניתנים לו מהמדינה דרך הרשות המקומית כגון מתן שירותי תברואה וכו', ואולי להקל עליו ולהפחית רגולציה במטרה לאפשר לו לפתוח שטחי מסחר ובילוי בסביבתו, ובכך לייצר מנוע של צמיחה כלכלית לו ולכלל הרשות...

מהלכים שכאלה כאשר הם באים יחד יוכלו להבטיח את שמירת זכויותיהם של הצדדים, להנאה מהסביבה וחובתם לשמירה עליה. אף על פי שאינני כלכלן, או משפטן וברור לי שיש כאן מורכבויות רבות בשדות בירוקרטיים שונים וצורך באנשי מקצוע שיתמודדו איתם, אני בהחלט מאמין שעצם שינוי התודעה ממצב של משחק סכום אפס שבו קיימים מנצח אחד ומפסיד אחד, למצב שבו כל הצדדים נשכרים, גם אם לא יפתור לחלוטין את הבעיה, יש בו בכדי לצמצם את מוקד המחלוקת לתחום הנע בין אכיפה לפיצויים, ובעצם צמצום גבולות המחלוקת יצאו משטחה אנשים רבים שכיום עסוקים בשלילת זכותו של האחר, ויוכלו להפנות את מרצם לצמיחה, ושגשוג, לא כשתי חברות החיות זו לצד זו בדרום קיום אלא כעם אחד הרואה עצמו כיחידה אחת ומבין שזכותו וחובתו שלובים זו בזו. בתקווה שנזכה לקיים דבריו של א.ד. גורדון:

"ורווח תשים בין בית ובין בית; רווח גדול, אשר לא יגזול ולא יעלים בית מבית את חלקו בעולם הזה. ולא יהיה עוד ביום ההוא בנין, בן אדם, חורבן להוד בנינו של עולם, ולא תפארת בנין - פגימה בספירת התפארת העולמית; ולא תהיה עוד העזובה הטבעית עם חרבותיך הנשכחות היופי האמיתי, האין-סופי היחיד. ולקחת תורה מפי הטבע, תורת הבנייה והיצירה, ולמדת לעשות כמעשהו בכל אשר תבנה ובכל אשר תיצור....
(מתוך "האדם והטבע")

נוסטלגיה

ימי תשרי - חשוון תשל"ד | חנה דרורי

העלונים ששמורים בארכיון הקבוץ. במלחמת יוה"כ נפל ברמת הגולן חבר גרעין מוריה יוני רוזנמן הי"ד שהיה מאומץ במשפחתנו. (על שמו הוקם מושב יונתן ברמת הגולן). בסיני נפל חברנו ברוך דסברג שהיה מפקד מוצב אורקל על גדות התעלה ובמשך מספר חודשים לא ידענו מה עלה בגורלו. עקבנו אחרי תמונות השבויים במצרים ואפילו לאחר חילופי השבויים היו "שזיהו" את ג'ינג'י בין החיילים שיוורדים בכבש המטוס, למרות ששמו לא הופיע ברשימת השבויים. גם לתקופה מתוחה זו יש ביטויים בעלונים.

הימים המיוחדים של מתקפת נגיף הקורונה שפוקד אותנו וגוזר עלינו שינויים קיצוניים בסדרי החיים, 'זרקו' אותי 47 שנים לאחר עת פרצה מלחמת יום הכפורים. כולנו היינו "הלומי הפתעה" וחרדים מהעתיד לבוא. חברים ובני גרעין גויסו לתקופה בלתי ידועה. ההתמודדות שלנו עם החזקת ענפי המשק וחיי החברה מחד ושמירת הקשר עם חברינו המגויסים מאידך, באה לידי ביטוי בעלוני הקבוץ "עלי צורים" ודפי הקשר המיוחדים והחבילות שנשלחו מידי שבוע למגויסים. לפניכם לקט - מעט שבמעט - מתוך

63 .ad

עלי - צורים
דרך קשר לחילינו
קבוצת ראש-צורים

25.10.73
ג' ט' תש"ד

בשעתו"ם נתבשרנו על הפסקת האש (יום-רביעי) נקווה שהשלוט יבוא במהרה - "עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן".

מיד לאחר הודעת דבבל צה"ל בעניין זה בוסלה ההאפלה... "ליהודים היתה אורה ושמחה"...

אחמול בצחריים (יום ד') בלצלז מתניה והודיע על פציעתו סענתו היתה שקפץ מהטנק. ומאיתנו אליו אחולי החלמה ושיבה מהירה הביתה.

מכל המגויסים הגיעו בע"ה דרישות שלום, לבד מג'ינג'י ומיוני רוזנמן שעליהם ז' הודיעונו כנעדרים. נקווה לבשורות טובות גם מהם.

עלי - צורים

קבוצת ראש-צורים
ג' ט' תש"ד
דרך קשר לחילינו

אמר ר' יוחנן, שלשה מפתחות בידו של הקב"ה שלא נמסרו לשליח, ואלו הן: מפתח של גשמים, מפתח של חיה (יולדת) ומפתח של תחיית המתים.

חיילים מבקרים:

ביום חמישי הוצפנו מבקרי חיילים שהביאו פריסות שלום מהחזית. בקרנו -זאב, דובי (דב דוד) נצר, יאיר בשן ויעקב פולק. ועוד באותו לילה בתצנח הופיע החתן דנן-שלמה רוזנברג (כרגו בלעז) ובשבת הצטרף אלינו משה נהלונזי. ביום ראשון בבקר קפץ עקיבא יעיר לשעה קלה, ובערב בקר יגאל קורן. ביום שלישי קפץ שוב עקיבא לבקור של שחרית.

ביום רביעי בא יגאל קורן לבקור של עשרים וארבע שעות. מתניה מבלה אצלינו שבוע של "בית הבראה" במקום להתרפא בבית הבראה של קופת חולים.

ביום ב' הוצפנו בקריאות סלפוניות - "זהינו את ג'ינג'י בתמונות השבויים במערב". ראשון לקוראים היה מוישלה שהיצליח לזהותוהיישר מהרמה. מי ייתן ולא נחבדה.

ביום ג': חגגנו את חתונתם של אורה ריין ושלמה רוזנברג בקבוצת יבנה.

הערה: העלון הודפס וסוכפל במכונות החדשות סרכס המשק.

לאחר סגירת הגליון: התאכזבנו לשמוע ששמו של ברוך דסברג (ג'ינג'י) אינו מופיע ברשימת השבויים במצרים.

עלי צורים

ב"ה, כ"ד תשרי, תשל"ד.

19.10.73

דרך השר
לחילינו

קבוצת ראש צורים

המלחמה נפלב עלינו כהפתעה. אנו מבין היישובים היהודיים שלא חשו משך כל חג יום הכפור את פרוץ המלחמה ואפילו לא "זכינו" לשבת במקלט. אם הזמן חולף והמלחמה עדיין לא חמה. ע"כ נשתדל להוציא דף קשר שבועי כדי להודיע בחזית ובעורף מהנעשה בבית.

= הסימן הראשון לפרוץ המלחמה היה הגיוס ההמוני של חברינו. נותר מספר מצומצם של חברים במקום שתוגבר במעט ע"י צבא מתנדבים.

= בערב "הושנע רבא" למדנו תורה בהדרכתו של משה אוצטר. יש לציין שהיתה נוכחות ראויה לשמה.

= ועוד באותו ערב, התקיימה אסיפה ונקבעו מנויים לשעת חרום:
גבי ר. - מרכז משק.
חולי - מא"ז
ידידה - מזכירת פנים. (במקרה ששמוליק יסוחרר, ימלא את מקומה).

אחד הענפים החדשים שנוסף בראש צורים הוא שמירת טלפון. חיילים יקרים! הטלפון "שמור" עשרים וארבע שעות ביממה, אנא התקשרו!!! אנו מצפים לדשי"ס.

אך אל תתפלאו שהטלפון תפוס...תפוס...תפוס... אם שכחתם את מספר הטלפון הרי

הם לפניכם: 02-942775
02-942566

תזכרת

ב"ה כ"ו תשרי תשל"ד 22.10.1973

הודעה

במסגרת המאמץ המשותף להחזקת המשק החליטה המזכירות על המשך סדר יום קיצי וזאת עך להודעה חדשה.

התחלת התפילה: 5³⁰
שעות העבודה:

בנים - 6⁰⁰ - 16⁰⁰

בנות - 6³⁰ - 15⁰⁰

אני חוזרת ומזכירה שבימי מלחמה

כבימי שלום אין להוציא מזון

מהאקונומיה ללא רשות (כולל

בקבוקי מיץ, שקדי מרק וכיו"ב).

האקונומית

מו-כך תלויים על הלוח מכתבים מדוד השכל, משה נהלוני, מתניה, אבי ר., משה מאיר.

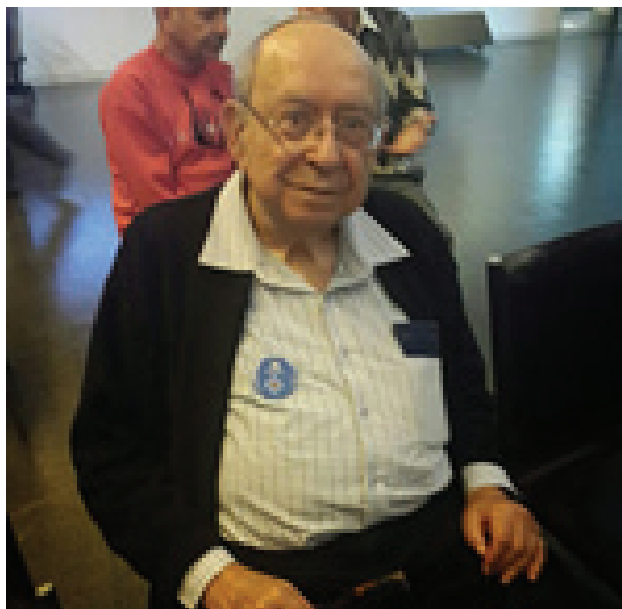
בחרות "המכתב הנאה" זכה משה נהלוני, אשר מכתבו עומד במונחים ורדים מכל עבר.

בהזדמנות זו, אנו טוב מבקשים מחילינו - אנא כתבו! טלפנו!

אנו שמחים עט כל אות חייט הבא מכם.

על גרשון שפט ז"ל⁽¹⁾ וקיבוץ ראש צורים

שמואליק דרורי

לתגבורת ערבית מאזור הדרום לירושלים. מגבעה אחת החולשת על הכביש עצרנו במשך יומיים את התנועה לירושלים. זה היה קריטי ולכן הערבים החליטו לחסל את הגוש.

לכן "נצח ירושלים" מאוד היה חשוב לנו. היום כשאני עסוק בהנצחת עין צורים בראש צורים, ההנצחה תהיה במקום שרואים את ירושלים. אני עמדתי על זה כי זה היה מהות העניין.

בסיום דבריי בשולי השיעור של עמיצור, הוספתי שאולי עלינו להרבות בביקורים באתר "עין צורים" וגם לדאוג שתמיד נוכל להשקיף משם אל ירושלים. יהי זכרו של גרשון שפט ברוך!

⁽¹⁾ גרשון שפט ז"ל יליד ווינה, י"ב בכסלו תרפ"ח, 6.12.27

⁽²⁾ בחורבת סאויר - שלט הנצחה לקרבות גבעת החי"ש - נ.ג. 971 (966 מ')

תקציר:

במקום שירידי כפר יהודי מבית שני עם מקווה כפול פתחים (מקווה ירושלמי). חיים שקולניק ועוזי כוכבא מספרים כי אפשר שמקום זה, על הדרך הראשית בית-לחם חברון היא אחת מ"שתי בית-צור" אשר מזכיר הנוסע מבורדו בשנת 33 לספירה.

במאה ה-17 הוקם במקום כפר בשם סאויר, הוא חרב במאה ה-18...

בג' שבט תש"ח 14.1.48 שימש המקום נקודת פיקוד והתקהלות לכוחותיו של עבד אל קדר אל חוסייני כשתקפו את גוש עציון. בתום הקרב הם הונסו מכאן.

באדר ב', אפריל, מוש (משה זילברשמיט הי"ד) - מפקדו האחרון של הגוש טרם נפילתו הקים במקום משלט. תפקיד המשלט היה לשלוט על התחבורה הערבית בכביש 60, ומגיניו השתמשו בחורבות הכפר. המשלט אויש בידי מחלקת חי"ש כל העת ובעיתות חירום הצטרפו אליהם לוחמים מעין צורים.

בסיום שיעור של עמיצור איתם, לפרשת "שופטים" אמרתי בשוליו כמה מילים על גרשון שפט ז"ל שנפטר בראשית השבוע, בהקשר לראש צורים. הזכרתי שאת השם "שפט" גרשון בחר במקום שם המשפחה שטאוב, והוספתי שדודתי תיבל"א רות דרורי, אחותו של גרשון, זכרה שהחלטה על השם העברי היתה בעת פגישתו של אחיה עם... דוד בן גוריון. היא הוסיפה "בוודאי בענייני התיישבות". (ואולי, רק ההשראה היתה מבן גוריון.)

בעת השיעור לפרשת "שופטים" הבעתי סקרנות האם יש קשר לבחירת השם "שפט"?

עיקר המסר שביקשתי למסור היה באשר לקשר של גוש עציון ל"נצח ירושלים" ואולי למתחייב מכך.

להלן קטעים מראיונות עם גרשון שנשמרו באינטרנט בהקשר לכך.

א. ראיון של אריה רוטנברג עם גרשון שפט בעין צורים י"ז בטבת תשנ"ט 5.1.99:

... בפגישה אחת אצל גולדה רצינו לדרוש שיספחו אותנו למדינה הבין-לאומית של ירושלים, (כמו בית לחם). גולדה הסבירה לנו: "כמה אתם בגוש?" 500 איש? אם מספחים את כל השטח, זה 50,000 איש. זה יכול לשנות את כל המאזן הדמוגרפי של ירושלים עצמה. אנחנו רוצים רוב יהודי בירושלים.

ב. על כך הסביר גרשון לאריה: הגיונית הבננו את זה אך ריגשית היה קשה, אך דחקנו את זה. נראה מה יהיה. בינתיים ממשיכים, בינתיים לא מפנים, הקמנו גוש לתפארת. העתיד פחות הרתיע אותנו, או כי היינו צעירים או כי לא התעמקנו. (באותו ראיון, בהמשך): אני הייתי כמה פעמים בשמירה בח'ר' סאויר⁽²⁾. באחת הפעמים היה ערב מאוד מעניין. מוש שעבר בכל העמדות, בא אלינו והיתה לנו שיחה בתוך העמדה - התעלה. שאלנו אותו כמפקד הגוש, מה יהיה? איך אתה רואה את ההמשך? מוש אמר: זה תפקידנו. אתם יודעים שלליגיון הרבה נשק ושריון. הוא היה מאוד ריאלי. ראינו שהעניין מאוד קשה.

ג. גרשון שפט ז"ל בראיון ל"תולדות ישראל" 25.12.2014: ...מפקד הגוש מוש החליף את דני מס שנהרג בהתקפה על המגזר, כמה ימים לפני נפילת הגוש. המילים האחרונות שלו היו שצריך להילחם ולשמור והעיקר הוא "נצח ירושלים" ואנחנו לקחנו את זה כמוטו. הוא היה באמת דמות מופלאה של אדם צנוע, עניו, מורה דרך ומפקד מעולה. למה "נצח ירושלים"? כי הכביש שימש

(בהתאם להתייעצויות שעשינו) שהתוכנית תאושר בצורה מהירה.

לאחר סיום התכנון ואישור עקרוני של המועצה, התוכנית הוגשה למינהל האזרחי לאישור ותשובת המינהל הייתה שלאור העובדה שהקרקע לא נרשמה סופית ע"ש הימנותא לא ניתן לדון בתכנית.

קצת היסטוריה...

בשנות ה-40 של המאה הקודמת החלה הימנותא לרכוש קרקעות במרחב גוש עציון. בשנת 1994 הימנותא בע"מ רשמה על בעלותה בלשכת רישום המקרקעין זכויות בגוש עציון על כ-73 דונם, מתוך שטח כולל של 522 דונם שנרכש על ידה.

בשנת 1996, פנתה הימנותא לקמ"ט (קצין מטה) המקרקעין של המנהל האזרחי (המינהל האזרחי הוא הגוף הממונה על מרקם החיים ביהודה ושומרון ומהווה סוג של ממשלה ביו"ש, הקמ"טים הם כמעין שרים, וקמ"ט מקרקעין הוא "שר הקרקעות") בבקשה לתיקון והגדלת זכויותיה, אשר התבססה על בקשה קודמת, שהוגשה ע"י מורכוס, מוכר הקרקע להימנותא משנת 1943.

בשל כך, הוגשו מספר התנגדויות ע"י פלשתינים תושבי האזור, אשר נדחו על ידי קמ"ט מקרקעין, לאחר שהתברר כי אין חפיפה בין המפות שהוגשו על ידם לבין מפת הימנותא, זאת למעט מפה של מתנגד אחד, אביו של המערער, מוחמד אבראהים עטאללה ג'דאללה סעד (שהוגשה בשמו ובשם שני אחיו), אשר תמך את התנגדותו בהגשת נסח רישום אחד, מפה (אשר לימים התבררה כמוזיפת) ונימוקי התנגדות.

לאחר דחיית ההתנגדויות, הימנותא חידשה את פעילותה ברישום הקרקע ביתר שאת, ובחודש יולי 2012 הגישה באמצעות משרד עו"ד יהב תביעה למתן סעד הצהרתי לפיו היא הבעלים החוקי של המקרקעין.

בתאריך 16/12/13 שופט בית המשפט המחוזי בירושלים, רם וינוגרד, קיבל את תביעת הימנותא ודחה את התנגדותו של המערער מוחמד אבראהים עטאללה, ופסק כי יש לרשום על שם חברת הימנותא את המקרקעין.

בתאריך 29.1.17 מוחמד אבראהים עטאללה ערער על פסק הדין לבית המשפט העליון.

משפחתו של עטאללה גרה בחירבת זכריה ולטענתם (שהובררה כנכונה) הרשות הפלסטינית חייבה אותו להגיש את הערעור ואף שילמה על כך...

סוגיית הקרקעות ביהודה ושומרון הינה סוגייה מורכבת ביותר ובעלויות הקרקע מחולקות למספר סוגים (ניגע רק באלו הנוגעים לקרקע של ראש צורים):

- **צו תפיסה לצרכים צבאיים** - צו המאפשר למפקד הצבאי לתפוס קרקעות פרטיות ורכוש באופן זמני לצרכי ביטחון. הצו מבוסס על סעיפים באמנת ג'נבה הרביעית המורים כי הכובש רשאי להשתמש בשטח המוחזק על ידו רק למימושם של אינטרסים וצרכים צבאיים. עד לבג"ץ אלון מורה, נעשה שימוש נרחב בצווי תפיסה בכדי להפקיע קרקעות לטובת הקמתם של יישובים ביהודה ושומרון. נוהג שהופסק לאחר שבבג"ץ אלון מורה דחו השופטים את השימוש בצו התפיסה, מתוך הכרה בכך שהשיקול הביטחוני איננו השיקול המרכזי בהקמתם של היישובים. החל מתקופת שלטונו של מנחם בגין השתנתה המדיניות ביהודה ושומרון והיישובים החלו לקום על אדמות מדינה, שאותו על ידי עו"ד פליאה אלבק וללא צורך בהפקעות מקרקעין.

- **רכישות יהודים ע"י קק"ל / הימנותא** - רכישת קרקע מאנשים פרטיים והעברתם לידי המדינה (חשוב לציין שכיום מאוד קשה לרכוש קרקעות הן לאור העובדה שהרשות הפלסטינאית גוזרת גזר דין מוות למי שמוכר קרקע בבעלותו ליהודים וכן קשיי רישום במינהל האזרחי, ולמרות זאת בדרכים לא דרכים מצליחים לרכוש קרקעות ביו"ש).

לאחר הסדרת הבעלות והרישום מוגשת תב"ע - תכנית בניין עיר, המגדירה את קווי התכנון בכל יחידת קרקע (מס' יחידות לדונם, שטחים ירוקים, שטחי ציבור גודל הבית, מס' קומות וכו') ומכח תכנית זו מוציאים היתרי בניה לכל בית ובית.

לפני מס' שנים החליטה הנהלת הישוב לקדם מספר מתחמי בניה, שאחד מהם היה מתחם הקיבוץ הישן (מתחם 3).

בבדיקה שנערכה נתברר שישנו קושי תכנוני גדול במסגרת התב"ע הקיימת ולכן הוחלט ללכת לשינוי תב"ע. חשוב לציין ששינוי תב"ע ביו"ש הינו הליך מורכב ביותר (כל תכנית דורשת חתימה של שר בטחון ומפוקחת ע"י משרד ראש הממשלה לאור ההשלכות המדיניות שיכולות להיות לתוכניות כאלו). אולם לאור העובדה שכתוכנית הנ"ל לא דרשנו תוספת יחידות דיור אלא רק העמדה שונה של הבתים ושינויים במיקומים של שטחים ירוקים הערכנו

בתאריך 25.11.18 ניתן פס"ד ע"י בית המשפט העליון, הרוחה את הערעור ומאשר זכויות הימנותא.

עם קבלת פסק הדין מבג"ץ הייתה אמורה הקרקע להירשם מיידית ע"ש חברת הימנותא, אולם קמ"ט המקרקעין לא ביצע רישום זה ללא שום סיבה הנראית לעין (פוליטית / עצלנות..)

לאור זאת התחלנו להפעיל לחצים בכדי לקדם ולזרז את רישום הקרקע.

בנינו מאוד על איילת שקד - שכשרת משפטים פעלה רבות לקידום סוגיית אלו (כדוגמת התב"ע בכפר עציון) אולם בדיוק אז היא עזבה את הממשלה...

עובד ארד מחברת הימנותא הפעיל לחץ על כל הגורמים הרלוונטים בכדי לקדם את הרישום.

ראש המועצה ומהנדסת המועצה פעלו מול ראשי המינהל האזרחי ולמרות זאת הרישום לא נסגר.

במקביל עם מינויו של נפתלי בנט לשר הביטחון, הופעלו לחצים גם מכיוונו.

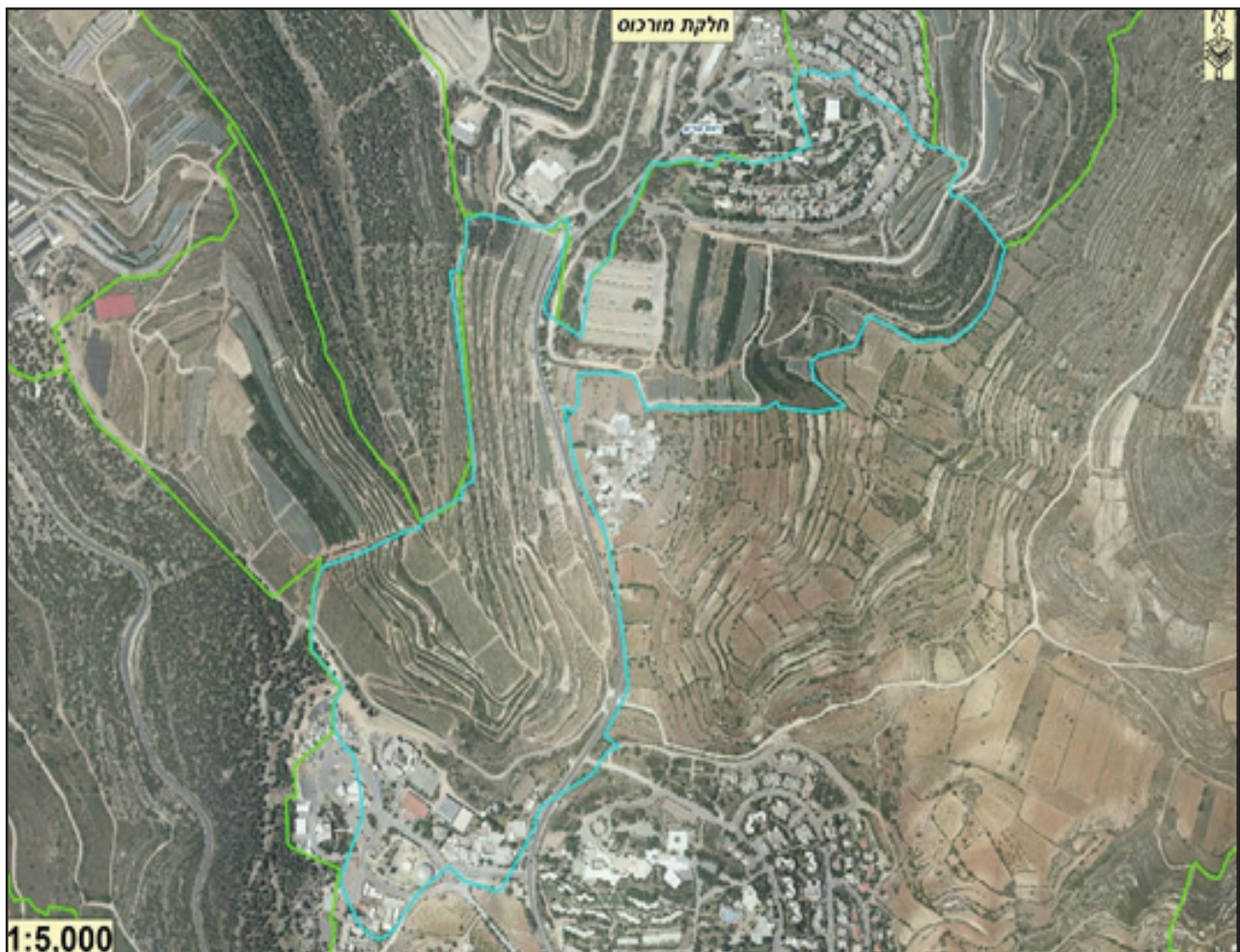
לאור זאת, לפני מס' חודשים החליטה הנהלת הישוב להגיש עתירה כנגד המינהל האזרחי בכדי שבית המשפט יורה לו לרשום את הקרקע. בית המשפט קבע שעל המדינה לתת את תשובתה עד לתחילת חודש אוגוסט.

"למרבח ההפתעה", ב 15.7 קיבלה חברת הימנותא מכתב מועדת הגבולות של המינהל האזרחי שמאשר את המפה שהגישה החברה לתיקון השטח והגבולות.

חשוב לציין שהקרקע שנרשמה לא נוגעת רק לראש צורים אלא מדובר על חלקת קרקע גדולה הרבה יותר (כפי שניתן לראות במפה המצורפת)

אמנם ישנן עוד מהמורות קטנות בדרך אולם רישום הקרקע מהווה גאולת קרקע משמעותית בארץ ישראל וכמו שאמר יו"ר קק"ל דני עטר "להשלמת המהלך יש גם ערך הסטורי וציוני חשוב..." ואנו שמחים שגם לראש צורים יש חלק במהלך זה.

הפרוצדורה המשפטית אמורה להסתיים ממש בקרוב ואז בעז"ה נוכל להתקדם הלאה.

רפואה שלימה לתניה,

הגננת המיתולוגית של גן צור:

הורים יקרים!

לאחר שנת שבתון בצל הקורונה, כמעט בלי לראות את משפחתי, התרגשתי לקראת שנת הלימודים החדשה. להכין את הגן, לחבק, להריח את הילדים ויחד איתם לחוות ילדות שמחה בלתי נשכחת, מאתגרת ומעצימה. להסתכל להם בעיניים הסקרניות וללמד אותם דברים חדשים תוך כדי חוויות כיפיות.

רבות מחשבות בלב איש והקב"ה תווה תוכנית אחרת עבורי. התבשרתי שאני חולה בסרטן ועלי לעבור טיפולים, לכן לא אוכל לפתוח את שנת הלימודים.

חלקכם ציפו לי מאוד וכגודל הציפייה והשמחה, יתכן שתחוו עכשיו גם אכזבה או כל רגש אחר.

התרשמתי שהגננת קרן, אישה עם הרבה מוטיבציה ורצון לעבוד, והעיקר, אוהבת ילדים!

להיות בחברת ילדים משתובבים, לשוחח אתכם הורים יקרים, לייעץ לכם ולאחרים, העניקו לי משמעות לחיי!

אז נכון, לא אוכל לעבוד כרגע בגן, אך חשוב לי למסור לכם את אהבתי אליכם ואשמח מאוד להמשיך לייעץ לכם. אני יודעת שיעוץ או סדנאות בזום או מפגש אצלי (עם תו הירוק) יחזק אותי מאוד ויעניק לי כח.

אני מאחלת לכם ולילדיכם שנה טובה ומתוקה ובריאות. שהשינוי בגן יאפשר לכם ולילדים, ללמוד דברים חדשים ומאחלת לעצמי בריאות איתנה ולחזור לגן במהירות האפשרית.

באהבה, תניה בת מרים

לאחר מכן, ועדת הגיל הרך ערכה ביקור חולים אצל תניה עם ציורים וברכות מילדי ראש צורים וסדרת ספרים שנקנתה בשם היישוב, בצירוף המכתב הבא:

תניה אהובה על כל ילדינו ומשפחותינו!

את בליבנו ובתפילותינו בכל יום, מקוים להחלמתך האיתנה, ושה' יברך אותך בכוחות חזקים להתמודד ולהצליח בהתמודדות. במשך עשרות שנים, ליבך, הרגשנו, נטוע בלב ילדינו, הסיפורים, השירים, הכללים החשובים ובעיקר החום, האכפתיות והאהבה שנתת לכולנו, תמיד ברגישות ובמקצועיות!

אנחנו איתך,

ילדי והורי יישוב ראש צורים לדורותיו.

תניה הנרגשת ביקשה להודות לכולם בדברים הבאים:

הורים וילדי ראש צורים היקרים לי!

אתמול בערב רעות שינדלר המקסימה, הגיעה אלי לביקור. היא באה לייצג אתכם ההורים וגם אתכם "חניכי היקרים". המפגש היה מאוד מאוד מרגש קיבלתי את המכתבים האישיים של הורים ותיקים יותר והורים ותיקים פחות. המתנות האישיות, ציורים, ספרים, עוגיות אישיות ועוד ועוד, חימם את ליבי והרגשתי ממש תשומת לב אישית כנה חמה ונעימה! לא אבוש ואגיד שהתפרקתי ממש כשראיתי את המכתבים שלכם, חניכי היקרים! לקרוא את הברכות, לראות את הציורים, לקרוא את המכתבים האישיים כל כך, זכרונות שעד היום אתם נושאים בליבכם, לראות שבשלל המכתבים ישנם מכתבים מהבוגרים שלי (וואלה גדלתם!) וגם מהצעירים, הצלחתם לרגש אותי עד נהר דמעות ובכי וטלטלה רגשית. כולכם, הקפתם אותי באהבה אישית כל כך ובתשומת לב שחיזקה אותי ממש!

"בעקבות דברי רבי עקיבא אמר רב דימי, כל המבקר את החולה, גורם לו שיחיה" (תלמוד בבלי נדרים דף מ' עמוד א). משפחת ראש צורים יקרה, גופי ונפשי כעת חלשים יותר מתמיד (אל דאגה אני לא מוותרת לעצמי באמונה, בכומר, וברצון), שכבר טוב ויהיה בעזרת ה' עוד יותר טוב. אך בשעות לא קלות שאני עוברת, כל מכתב, כל ציור, כל תשומת לב אישית מחייה ומחזק אותי כל פעם מחדש תרתי משמע! הוא מזין אותי ב"כוח על". למרות המחיצה שניסתי להפריד בין רעות לבני, יכולתי "קצת להריח אתכם" ולהרגיש את החיבוק החם והאהבה שלכם. תודה מיוחדת לכל מי שמתפלל עלי, עושה לרפואתי מעשה, תודה לכם חניכי היקרים שמתפללים לרפואתי. אני מאמינה בכוח התפילות, ולדעת שילדים רכים שמכירים אותי והבוגרים שלי מתפללים לרפואתי מעבירות בי הרבה מאוד אמונה שהכול לטובה, ומכאן כל יום יהיה עוד יותר טוב! (כבר מדמינת אותי נפגשת אתכם והפעם מחבבת אותכם פיזית, חיבוק חם ואוהב כל כך!) הורים, ילדים, משפחת ראש צורים יקרה, תבורכו בשנה טובה ומתוקה מלאה בשמחה אמיתית, באהבה, בנחת מילדיכם, בבריאות איתנה וימלא ה" כל משאלותיכם לטובה! וירחם הקב"ה על כל עם ישראל והעולם וניגאל ממש בקרוב בימינו. אמן!

אנו מאחלים לתניה האהובה רפואה שלימה ומקווים ומייחלים שתשוב לחנך את ילדי ראש צורים בקרוב.

בתאל מבטאת בכל הזדמנות את הגעגועים לתפילות בבית הכנסת. בתקופה האחרונה השתדלנו להרגיש את החופש הגדול ולא לחשוב כל הזמן על הקורונה, ובעזרת המדריכות המסורות מראש צורים פנינה איילון ושובל טבול הצלחנו להרים את המורל, ובכל ערב עשינו פעילות מהנה. ירדנו למעיין ראש צורים, יצאנו לחושה של בת עין, עשינו פוייקה במצפה צחי, ועוד ועוד.

גם חוגים המשיכו להתקיים עם המתנדבות מראש צורים. המעטפת הקהילתית של ראש-צורים עושה את העבודה. והבנות יודעות להעריך ולהוקיר את כל הטוב שהקהילה המרעיפה עליהן.

לקראת השנה החדשה הבנות מקוות שתהיה שנה יותר טובה, שתיגמר הקורונה והן תוכלנה שוב לחזור ולבקר אצל המשפחות המארחות.

ובמישור האישי הן מאוד רוצות להתקדם השנה בעצמאות שלהן.

ולראש צורים מאחלות שנה טובה ורק בריאות. בהזדמנות זו כולנו רוצות להודות לראש צורים על הגינה היפה שעשו לנו ליד בית גפן.

התבקשתי לספר מה עבר עלינו בבית גפן, בתקופת הקורונה ואיך הסתדרנו.

בגל הראשון לאחר שבועיים רצופים בדירה שלנו בראש צורים, לפני פסח ירדנו לגבעות, כי היה יותר קל להתארגן שם לפסח. היינו במתחם של גבעות חודשיים, ואחרי געגועים רבים חזרנו לבית המלון שלנו בראש צורים בשמחה.

בתחילת התקופה לא הותר לבנות להפגש עם ההורים מחמת הזהירות, כי הבנות מוגדרות בסיכון מבחינת הקורונה, וזה היה מאוד קשה.

בסביבות ל"ג בעומר ההורים יכלו לפגוש את הבנות אבל רק ליד השער וללא חיבוקים ועם מסכות.

בסוף הגל הראשון הבנות נסעו הביתה פעמיים ואז התחיל הגל השני... ושוב נאסרה הנסיעה הביתה ורק פגשו את ההורים בגן הטרקטור.

בשבוע האחרון של אוגוסט הבנות נסעו הביתה לחופשה של שבוע.

בתקופה הזו הדבר שאליו הבנות התגעגעו יותר מכל דבר אחר בראש צורים היה המפגשים עם המשפחות המארחות, שרק מדי פעם ראו אותן על השבילים בקיבוץ וזה מאוד ריגש אותן.

לעבודה הראשונה שלי התקבלתי דווקא בגלל שהייתי אשה, ובחברה היו מעל 90 אחוז גברים וחיפשו עוד נשים כדי לנסות לאזן את המצב. לכן, היה מאוד מתסכל לשמוע עכשיו, אחרי עשור בתחום, שבסופו של יום, לא משנה מה עשית וכמה השגת - אחרי הכל את אמא וזו לא מציאה גדולה בשוק העבודה הישראלי.

אחרי ההשפלה הראשונה ומחשבות פסימיות על סוף דרכי המקצועית - ניסיתי להתחיל לחשוב בהגיון מה האפשרויות שעומדות בפניי. הייתי אז אמא לשלושה ילדים קטנים. שירה הגדולה, היתה אז בגן אלמוג, בימים החשוכים ההם שבו הגן הסתיים ב15:35 (מי הוא זה ואיזה הוא שחשב על השעה התקועה הזאת?). ידעתי שרוב הימים האיסוף יוטל על כתפיי, וזה צריך לקרות מהיום הראשון לעבודה. למרות שבדרך כלל בהייטק בעבודה חדשה נשארים בהתחלה מאוחר, ורק כשמקימים משפחה, אחרי שיש לך כבר ותק במקום ומכירים אותך - מורידים בהדרגה שעה אחר שעה. זו גם הסיבה שנשים בגילאי 25-45, לא כל כך ממהרות להחליף מקומות עבודה, אלא להישאר בסביבה המוכרת, ולא להתחיל לעשות את "תקופת ההכשרה" הזו במקום חדש. ולכן הפעם כשהתקשרו מחברות כוח אדם לשאול איזו עבודה אני מחפשת: האם בתחום, האם embedded server, client, database וכו', סיכמתי לה את כל דרישותיי במשפט הבא: "האמת היא, שאני מחפשת עבודה שאוכל להגיע בשלוש וחצי הביתה". כן, מאוד מקצועי. כשחזרתי הביתה באותו יום וחישבתי את הסיכויים שלי למצוא עבודה בהייטק, בירושלים, שאוכל לסיים בה כל יום בשלוש, הגעתי למסקנה שהסיכוי לזה הוא אפס.

אבל ה-0 הפך ל-100 כשתקופה קצרה אחר כך כבר מצאתי עבודה חדשה, שענתה לכל התנאים ואף יותר. ועלתה על העבודה הקודמת כמעט בכל פרמטר: עניין, מקצועיות, שעות, שכר, גמישות וכו'. ברור לי שאני לא דוגמא מייצגת, וזה הרבה בגלל שהייתי במקצוע הנכון, בגיל הנכון ובזמן הנכון, ואני לא באה לייעוץ את המציאות ולטעון שזה תמיד כל כך פשוט. אבל ברוב המקרים אנשים שפוטרו מעבודתם הסתדרו ומצאו משהו חדש, ורבים מהם שמחים על כך שהצליחו להפוך את המשבר הזה למנוף של צמיחה, ויודו בפה מלא שלהיות מפוטר זה אחד הדברים שקידמו אותם הכי הרבה. חלקנו תקועים לפעמים במקומות העבודה שלנו וחוששים לעשות את הצעד ולעזוב. לעיתים אין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים ואנחנו צריכים משהו שיחליט את ההחלטה הזאת בשבילנו.

בימים בהם כולם מדברים על בטחון תעסוקתי ומסתכלים בקנאה מה על עובדי המדינה שעבודתם יציבה ומשכורתם מובטחת, חווית הפיטורין לימדה אותי משהו שונה.

עברו שלוש וחצי שנים מאז אותו יום שקיבלתי טלפון בעבודה מהמנהל שלי שביקש ממני לבוא לחדרו, ואחרי כמה משפטים מגומגמים ומביכים בסגנון של "זה לא את, זה אנחנו" ו"המון בהצלחה בהמשך", הושיט לי מכתב פיטורין. וכך בפחות משתי דקות, הסתיימו חמש שנים של עבודה יומיומית, 9 שעות ביום, 45 שעות בשבוע.

הייתי בהלם, והאמת היא, שזה לא ברור למה. פיטורין בענף ההייטק, הם אחד הדברים הבטוחים ביותר בענף שאין בו כלל בטחון תעסוקתי. זה קורה כמעט לכולם, בשלב כלשהו, לעיתים אפילו יותר מפעם אחת. חברות קמות ונעלמות, מתרחבות ומצטמצמות, ואיתן גם העובדים. יתרה מזו, הפיטורין הצפויים, היו שיחת המסדרון במשך כל חצי השנה שקדמה לכך. כולם ידעו שהחברה הולכת לקצץ, ושהקבוצה שלנו הולכת להיפגע במיוחד ופיטורין המוניים באופן. דיברו על זה כל כך הרבה, וכל כך הרבה פעמים אמרו שהנה זה קורה, עד שלא היה ברור אם זה באמת כבר יקרה בסוף או לא. ועדיין, למרות כל הברברת וכל התחזיות - לשניה לא חשבתי שיש לזה קשר אליי. מבחינתי פיטורין היו דבר שקורה לאנשים אחרים, ואין שום סיכוי שזה יקרה גם לי. אם הייתי צריכה לחלק את הדברים בחיי לתחומים שיש לי קושי והתמודדות איתם: חניה ברוורס, הפיכת חביתה בלי שתימרח על המחבת, זוגיות, ילדים וכו' לעומת תחומים שבאים לי בקלות יחסית - לימודים ועבודה היו ללא ספק בצד הבטוח. אז מה בעצם קרה פה עכשיו?

יומיים אחר כך, אזרתי אומץ להתקשר לראש המחלקה שלי ולשאול אותה מדוע הוחלט על פיטוריי. ידעתי שלא היה מדובר במשהו אישי, הרי פיטרו באותו יום אנשים רבים עקב צמצום המחלקה שלנו, אבל כן רציתי לדעת אם יש משהו שאני עשיתי שגרם לי להיות בין "הנבחרים". הופתעתי לשמוע ממנה ש"היינו צריכים להחליט את מי לפטר, ואת לא היית פה לאחרונה". הסיבה ש"לא היית פה לאחרונה", היתה שילדתי את נבו חמישה חודשים קודם לכן (וחזרתי לעבודה כמו תמיד אחרי שלושה חודשים בדיוק). ברור לי שחופשת הלידה אינה הסיבה שפיטרו אותי, הרי פיטרו באותו יום הרבה גברים ונשים, וגם השאירו נשים שיצאו לחופשות לידה רבות ממני. עם זאת, כשמנסים לחשוב על מי אפשר לוותר, אשה שחזרה לפני כמה שבועות מחופשת לידה, ולכן עוד לא נמצאת כרגע באמצע פרוייקט משמעותי ורחוק, תהיה בהחלט עובדת שמאוד קל לוותר עליה. מדברים המון על פערים בין גברים לנשים, אבל כאשר שעברה כל החיים בסביבה גברית, תמיד הרגשתי שווה בין שווים, אף פעם לא הרגשתי שמתייחסים אליי אחרת או מחשיבים אותי פחות בגלל שאני אשה. להפך,

הבנתי שאין לי אמנם בטחון תעסוקתי, ואפשר ב-15 שניות לקטוע עבודה של חמש שנים, אבל יש לי שני בטחונות חשובים הרבה יותר: הראשון הוא הבטחון בעצמי וביכולות שלי, שאני יכולה להסתדר ולמצוא עבודה, ושכדאי להעסיק אותי על אף שיום העבודה שלי נגמר בשלוש. והשני הוא בטחון בריבוננו של עולם, שהוא זה שמנתב לי את הדרך, הוא דואג לי ליציבות יותר מכל

ארגון עובדים שהוא, והוא נותן לי את האמונה שמה ששלי שלי, ושאיני למקום הנכון. בתקופה האחרונה, המון אנשים מפוטרים או נמצאים בחל"ת וזה תמיד דבר לא נעים, אבל ישר אפשר לראות את האנשים שעדיין שקועים בעבר, לעומת אלו שפניהם לעתיד, להתאמה למצב החדש, לעבודות חדשות, לאתגרים חדשים. ומה עוד נבקש לנו לשנה החדשה.

קולה של אמה

לא כולל שרות | שירה סעדה

בחדר אוכל וארגיש לערב אחד ילדת יומולדת מאושרת? ובעיקר - תהיה לי תשובה לשאלה המציקה: מה את עושה שנה הבאה? לאחר כמה חודשים מורטי עצבים, התחילו להגיע התשובות. לא התקבלת. לא התקבלת. לא לא לא. עוד דלת נסגרת. לא נסגרת נטרקת. אף סיירת שהלכתי אליה לא "בחרה בי" למלא תקן בגרעין. ההרגשה שאין לך מקום לשנה הבאה, כשמסכיב חברות מימין ומשמאל משוויצות בשרות השווה שלהן לשנה הבאה - היא נוראה ומתסכלת. הלחץ החברתי בשמינית גדול, והיתה תחושה שמי שלא התקבלה לבית ילד או מפתן, היא פחות טובה. לכל חברותיי דלתות נפתחות, ואצלי עוד דלת נסגרת, עוד תשובה שלילית ממקום שרות. חודש ניסן עבר, וגם אייר. הסתכלתי על כל חברותיי המחייכות, בנות השרות של שנה הבאה הגאות, והרגשתי - מאין יבוא עזרי? ואז - גאולה. כהרף עין. הציעו לי את התפקיד של מורה חיילת במרכז קליטה עם אתיופים. הלכתי למיונים (בהרגשה של אולי זה אסור כי זה צבא...) ולהפתעתי התקבלתי מייד. הקב"ה פשוט אמר לי הכי חזק - כשאני סוגר לך דלת ועוד דלת במסדרון, אני מכוון אותך בעצם להכנס לטרקלין. לדיוק שלך. לטוב ביותר בשבילך. אולי זו המשמעות של "פתח לנו שער בעת נעילת שער". השנתיים במרכז הקליטה במבשרת ציון עם עולים מאתיופיה - אכן יזכרו לי כחלק מהשנים היפות ביותר בחיי. העבודה עם הילדים היתה מספקת, ומלאת אהבה. אפשר לומר שפרחתי. אני עדיין מסתכלת בערגה על התמונות שלי במדים לצד ילדים שחומי עור מתוקים מדבש. זה אכן היה הדיוק שלי. מהמקרה הזה למדתי שכל תקופה בחיים שנראית חשוכה - היא בעצם כמו מנהרה שמובילה לאור שבקצה שלה. כל משבר מוביל ללידה, וכשהתינוק כל כך מתוק - מסתבר שהצירים היו שווים את זה. אבל לא רק זה. מסתבר שהצירים הם אלה שפתחו את הרחם - ואפשרו לתינוק להיוולד.

כשאמרו שהנושא של העיתון יהיה גם זו לטובה - ישר חשבתי על מה שקרה לי עם השרות הלאומי. למדתי ב"כפר פינס" ולמי שלא יודע - זו אולפנא שנחשבת מאוד דוסית. אצלנו היה מקובל שאסור ללכת לצבא, וכולם הלכו לשרות לאומי. מי שהלכה לצבא - ומדובר בבודדות ממש, היו מסתכלים עליה כאילו היא כבר לא תהיה דתיה יותר, כמעט יושבים עליה שבעה. ולכן היה ברור לי כבר מתחילת השמינית - שעלי לחפש שרות לאומי משמעותי. כן גם אני שמעתי שאחת מהשכבה הלכה לעתודה, וגם אני כמו שמינסטיות אחרות חשבתי "איזו מסכנה - יצאה לתרבות רעה" והלכתי בדבקות אולפניסטית לחפש אחר שרות משמעותי. לתרום מעצמי לעם ישראל. באתי נרגשת לפגישה עם המקשרת (זו שעוזרת מטעם האגודה להתנדבות למצוא תקן). אמרתי שאני מחפשת עבודה במרכז קליטה עם עולים מאתיופיה. "ממ... לא תצליחי להתקבל לזה, אין לי תקן כזה.. בואי תנסי משהו יותר 'in'", "גרעינים תורניים" זו הצעקה האחרונה של השרות לאומי. זה מתאים לכולם אז בטח זה מתאים גם לך". זה בערך מה שהיא אמרה. עד היום אני מתפלאת איך בבחירה כל כך חשובה בחיים המערכת שאמורה לתמוך בנערה הצעירה, כל כך רשלנית ולא מאורגנת. התחלתי את המסע המפרך לקראת המטרה הנעלה "לתרום לעם ישראל". נסעתי בתחבורה ציבורית והטלטלתי בדרכים. הוצאתי כסף רב על נסיעות, והגעתי צמאה רעבה ותשושה, עד ל"סיירות". שלושה גרעינים בדקתי. הריטואל היה פשוט: תוכיחי לנו למה כדאי לנו לבחור בך. קצת כמו 'דה וויס' של בנות שרות. בכל הראיונות ניסיתי להוכיח שמתוך מאות בנות, אני אחת מהעשר הנבחרות של הגרעין. שאני מספיק צדיקה, מספיק אידאליסטית, כדי להתקבל לגרעין הנבחר. אחרי כוחות פיזיים ונפשיים שנשפכו בסיירות האלה, חיכיתי בכיליון עיניים לתשובה הסופית. האם התקבלתי לגרעין או לא? האם גם לי ישירו: "עוד אחת סגרה שרות"

שלנו, התכנסו המורים וסיכמו את היום, ביחד עם שני המדריכים הראשיים, האחראיים על הטיול. והנה באה הרוח הרעה, ושיכנה עצמה בלב המורים, התחילה מורה זו להלין תלונותיה, הצטרפו עימה שאר חבריה וחברותיה, כך ממורה למורה, עד שרגנו המורים כולם, וליבם היה צר שאלו המדריכים שלקחו לטיול, ומעט מן המורות שכן נהנו עם תלמידיהם כבשו פניהם בקרקע ולא יכלו לומר דבר. סמוך ובטוח, שלפחות חלק מתלונות מורי ישראל אשר המה הלינו עלינו ודאי ואמת היו, אך אותה הרוח הרעה, ירתה חיציה, צבעה כל הטיול בשחור והקדירה רוחם לבלי שוב.

ויהי ביום השלישי, ואראה שפניה של דבורה לא היו לה כתמול שלשום. ובעת בה הדרכתי הדרכתי, כבר לא נזפה בתלמידיה. נוסף על כך, אותו הטיול, בימות הסתיו היה, ובעת הליכתנו במסלול, בא הרקיע וצירף עצמו לאותם המורים, וגם השמיים נתקדו פניהם בעבים. מתוך כך, באו הגשם והמטר ונצטרפו עימנו בהליכתנו בצעדים מדודים, וכמנהג עובדי דרכים לא שמחנו שמחה יתרה ברכיבים. באחת הפעמים בהם נחנו, ביקשה ממני דבורה שהיא תדבר ותדריך במקומי, נעניתי ואמרתי שכל הימצאותי בטיול מטרתה בכדי לסייע לה, ואם רצונה עכשיו שתדבר היא ולא אני, ודאי ודאי שלא אעמוד בדרכה. לאחר מכן, המשכנו בהליכתנו, מאוחר יותר הגשם והמטר פינו מקומם ואף נתבהרו השמיים, ואט אט הגענו לסיום המסלול. והנה, בחניה של סוף המסלול, החליטו המורים להתממה, אין אני יודע על שום מה, ברם כך נהגו. אותה התממהות הלכה ונתארכה, רוב בני ובנות הכיתה כבר ישבו באוטובוס, אולם המורים האחראיים ביקשו עדיין להתממה, וגם דבורה ישבה בחוץ וסעדה ליבה במיני מתיקה. אמרני ליבי, הבה ואעלה לאוטובוס ואחזר חידות לבני הכיתה, שמא ואולי ימצא הדבר חן בעיניהם, ואכן כך היה. חידות לשמות מקומות בארצנו, כגון מקום המגורים של פנס העולם, מקום גידול החיטה בתחילת היום ועוד ועוד. אהבו הם את החידות עד מאוד, וככל שגדלה אהבתם לחידות, כך נצטער לבי והגדיל צערו, שאין דבורה נמצאת עימנו באוטובוס ותחזה בעיניה אווירה טובה ושפה טובה ההולכות ומרקדות זו עם זו.

והנה, לאחר כמה זמן, עלתה ובאה דבורה לאוטובוס, לא שמה ליבה לא לחידות, לא לאווירה הטובה ולא לשפה הטובה. באחת קטעה אותי מדיבורי ופסקה בקול, שמתחילה היא לקרוא שמות ילדי הכיתה, לראות שכולם באוטובוס על מנת שנוכל לנסוע. ארזתי מיטלטלי, על מנת שיהיה לה נוח, חלק מהם הסתבכו קמעה האחד עם השני, וכך עיכבתיה במעט. אמרה לי דבורה, סליחה אתה מפריע לי פה עם הדברים. נעניתי לה ואמרתי מנסה אני להזדרז ככל יכולתי, ואת דבר החידות והאווירה לא הזכרתי כלל.

צא ולמד, כמה ימים יצאו מאותו הטיול, כמה פעמים מעלה אני בעיני רוחי, שמישיב אני דבריי אל דבורה ואומר לה:

ימי רחמים וסליחות ממשמשים ובאים, ניחוח תיקון ותשובה ממלא את האוויר. תשובה, זמנה כל השנה, שהרי מורנו, הנשר הגדול, לא קבע את הלכות תשובה בספר זמנים, אף-על-פי-כן זמן זה מסוגל לתשובה יותר מימים אחרים. הולכים בריות בני אדם, ומפשפשים במעשיהם, מבקשת נפשם לתקן דברים שקלקלו ביום מן הימים, כלפי ריבונו של עולם, או כלפי מי מבריותיו ומעשי ידיו.

יצאנו לטיול השנתי ברחבי ארצנו, כיתה ז'2, דבורה מורתם, ואני בתפקיד המדריך. לא רק אותה כיתה יצאה לאותו הטיול, כי אם כיתות הרבה, ומורים ומורות הרבה, ומדריכים ומדריכות הרבה. אין לך מלאכה ומלאכה שאין בה חלק השמור למעשי ידיו של מלך עולם לבדם, במלאכת הדרכת הטיולים, התאמת המדריך לכיתתו, היא הדבר השמור לו יתברך.

מקומות רבים הלכנו וראינו באותו הטיול. תחילה הלכנו אל מול פני ההר הגדול והנורא, מראש שניר וחרמון, ממעונות אריות מהררי נמרים, המשכנו דרכינו בהרים ובגיאיות, בנחלים בנהרות ובעמקים, מקומות רבים מיפי וטוב ארצנו ראינו בעיננו. מידי פעם ישבנו לפרוש קמעה, פעמים לסעוד את ליבנו, ופעמים בכדי שאדבר ואשוח על דברים שמנהג מדריכים לדבר אודותם כגון על הסלעים, על הצמחים ובעלי החיים ובריותיו הוא יתברך. פעמים, בעת דברי, היו משיחים הילדים זה עם זה, גערה בהם דבורה, לא די שגערה, אלא גם נזפה בס, ותאמר, אינכם יכולים לשוח זה עם זה בעת בה המדריך מדבר, אין זו דרך ארץ, אינכם נוהגים בו כבוד, וכולי וכולי. פעמים מידי נזופה בס, אמרני לבי, אמנם שמח אני שחסה על כבודי, ברם שמא ואולי חסה היא יתר על המידה. ככלות הכל, בני הנעורים הם, ואף אינם מתכוונים להרע. אמת היא, בודאי ייקל עלי אם יסייעוני בעת דיבורי, אבל גם אם מפריעים הם, אין כל הפרעה והפרעה דומה למחדל שאין כמותו עלי אדמות. המשכנו עוד בהליכתנו, וכשפנה יום, בשעה בה החמה בראשי האילנות, הגענו למקום חנותנו, היה שומה על התלמידים לארגן מקום לינתם איש איש באוהל, לאחר מכן החלו לבשל סעודת הערב, רחצו עצמם וכולי וכולי.

ביום שלמחרת, שבנו וטיילנו ברחבי ארצנו, ונפן ונלך בנחלי המים. במקומות מים רבים אדירים, צפינו במרחוק, ובמקומות בהם שקטו המים, שכשכנו רגלינו, וייהנו בני ובנות הכיתה וישמחו ליבם. גם ביום השני, בעיתים בהם ניסיתי למסור דברי ההדרכה לנערי הכיתה, וידברו זה עם זה, שוב נזפה בהם דבורה, על מנהגם שאין הוא ראוי, ואין הם מכבדים אדם מבוגר, ממש כדבריה ביום האתמול, ושוב אמרני לבי שמא ואולי מגזימה היא בהקפדתה וכולי. כאתמול, כן גם היום, הגענו למקום חנותנו, ארגנו עצמם התלמידים, הכינו אוהליהם, סעודת הערב, רחצו, וכן על זה הדרך.

מידי ערב, בעת שאנו המדריכים כבר הלכנו למקום חנותנו

בתשובה. ואפילו רוצה אתה שמי מבין הקוראים יודיע לדבורה דברים שעשתה, כיצד יקרה הדבר, הרי עיר קודשנו ותפארתנו מלאה בתי ספר לרוב, ובפרט שאין שמה האמתי דבורה, אז בכלל כיצד יוכלו להודיעה. מוטב, שתכתת עצמך ורגליך עדיה, תספר לה תולדות המעשה, תאמר היא מה שתאמר, נסו ביחד להגיע לעמק השווה, ותעזוב במנוחה את הקוראים ולא תטריחם. שאלה טובה ישאל השואל, ושני טעמים עימדי מדוע מודיע אני הסיפור ברכים. הטעם הראשון הוא, שמעשה זה, נושא אני אותו על גבי כבר שנים הרבה, וכבר כבד עלי משאי, ועתה, אחרי שגוללתי כאן את המעשה ושמעתם אותו גם אתם, תוך כדי שמיעתכם אותו, ממילא נטלתם חלק מכובדו וממשקלו, וכך מקלים אתם עלי ולו במעט. והטעם השני, אומרני לבי, בפעם הזו, היית אתה עצמך בצד שנוזפים בו ובאים אליו בגלוי בטענות, קח וטול לעצמך הסברך וטענותיך ושומרם עימך, לאותן הפעמים שבהם עומד אתה מהעבר השני ונוזף באחרים.

ראשית, בואי ושאלתי את תלמידי הכיתה מה היה כאן ברגעים אלו כשאת נחת בחניה למטה, וסעדת ליכך. דעי לך, בשעה שאת מילית כרסך במיני מתיקה איזו מתיקות הייתה כאן בין כותלי האוטובוס. שנית, קרובים הדברים שלא כל מעשיי בטיול היו על הצד הטוב ביותר, ולפחות בחלקם יכולתי לשפרם. ברם, ראי גם ראי, רק אתמול ואם לא אתמול אזי שלשום, נופת וגערת בתלמידייך ותלמידותייך, בשעה ששחו כשקט בינם לבין עצמם, ולשיטתך, לא נהגו כי כבוד. ועתה, היום, בשעה זו, את באה וקוטעת אותי בדיבורי, ובאה אלי בדין ודברים ככזו לשון, אנה פנה אותו כבוד, האם שם ליכך למעשים שאת עושה. מיני אז עברו ימים רבים, ומים רבים שטפו את הירדן ויובליו שטיילנו בהם באותו טיול, אך אותם עלבון ותדהמה ממשיכים אתי בטיילי. ואחרי הדברים והאמת האלה, יבוא וישאל השואל, האינך מתבייש, פתחת דברך בימי הרחמים והסליחות, והמשכם שהוצאת לעז על אותה המורה מישראל, היכן כאן שיבה

ציונה טבול |

אורח/ת חודשית, עבור נשות אמונה דוברות האנגלית. בופי חיה חיים מלאים של נתינה ועשייה למשפחה ולסובבים אותה, ונפטרה השנה ב"ב חשון, בגיל 98. 4 חודשים לאחר מכן הגיחה לעולמנו מגיפת הקורונה, שיצרה "ריחוק חברתי" בעל כרחנו, ואולי חיבור משפחתי גרעיני. הודיתי על כך שבופי נפטרה מבלי לחוות את האתגר של הקורונה שמקשה מאד על האנשים המבוגרים והזקנים בקהילה. אני מרגישה שחלק מהשליחות שלי היא בהכוונה ליצירת קשר אצל נשים. קשר בין אישה לקב"ה, קשר בין אישה לעצמה, קשר בין אישה לגוף שלה, קשר בין אישה לבת שלה, קשרים בין נשות המשפחה, וקשרים בין נשות הקהילה. מה אני מדמיינת?

ספריה קהילתית נשית שיהיו בה ספרי קריאה, עיון, שירה והדרכה, הנוגעים לחייה של האישה כנערה, כאישה, כאמא, כבעלת תבונה, כזקנה ועוד. ספריה שבה תוכלנה נשות הקהילה לשאול את הספרים ולהחזיר אותם על מנת שישמשו נשים אחרות.

ספריה שתפעיל אחת לחודש, הרצאות, הדרכות וערכי שירה וקריאה הנוגעים בחיים הנשיים. הספריה תהיה כרגע בביתי, ותאפשר לשאול ספר, וגם לשאול שאלות ולהתייעץ בעניינים נשיים.

ההזמנה לכתוב לעלון דחפה אותי פשוט להתחיל. לא לחכות עד ש... ומתי ש..., אלא פשוט לקבוע עובדה קיימת ולפעול לאט לאט להתרחבות וביסוס שלה. אני שמחה לפתוח כאן, בראש צורים, ספריה קהילתית נשית, לעילוי נשמת רחל שרה בת אברהם אליהו ורוחמה, שהיא סבתא שלי, אמא של אבא שלי, הבופי שלי. כל מיני דברים הביאו אותי לפתוח את הספריה - החיבור שלי אל תחום הקיימות, וההבנה שזו בעצם דרך התורה. ההבנה שנבראתי ושאני נמצאת ופועלת כאן בעולם מתוך גוף נשי.

ובשנתיים האחרונות - הכרות יותר מעמיקה עם סיפוריה של בופי על פועלה במשך השנים. בופי נישאה לזייד שהיה רב קהילה בארה"ב. בופי נכנסה לתפקיד "אשת הרב" ופעלה למען נשות הקהילה. היא היתה מעבירה שיעור/הרצאה שבועית לנשים, ואירגנה פעילויות מיוחדות לקראת חגים וימים מיוחדים.

כאשר בופי זייד עלו לארץ, היא המשיכה לפעול דרך "אמונה - תנועת האישה הדתית לאומית". היא פעלה יחד עם נשים נוספות בעיר רחובות, לגיוס ציוד עבור עולים חדשים ונוקקים. בנוסף לכך, במשך שנים היא אירחה בביתה הרצאת

התמודדות משפחתית עם צרכים מיוחדים

שלי יש משהו שמפריע לו לתפקד כמו ילד רגיל. שכבר כמה שנים שאנחנו בתוך חושך גדול וסמיך.. מנסים ללקט ניצוצות קטנים של אור..

אני בטוחה שהשכנים שגרים סביבנו מנחשים שמהו קורה אצלנו מאחורי הדלת. אני אוכלת לעצמי את הלב והראש על זה שצעקתי, שהשתמשתי במילים קשות. בטח זה נשמע נורא לשומע מן הצד. אני מלאה בביקורת עצמית ושיפוטיות נוראה כלפי עצמי. אולי אני לא עושה את התפקיד שהוטל עלי כראוי.

ואין נורמליות, אין ספונטניות. הכל צריך לתווך מראש (וגם זה לא תמיד עובד) לפרשן להסביר אלף פעמים דברים ברורים לחלוטין. מוסכמות חברתיות.. לחשוב אלף פעמים איך להנגיש לו את העולם מבחינה רגשית, איך לומר את הדברים-שהטון יהיה מספיק אוהב גם אם מדובר בביקורת, כי הוא מרגיש הכל. ומיד. חיישני החישה שלו כ"כ מחודדים. והכל מתנהל בצורה של מאבקים בלתי פוסקים, מתישים כ"כ, ואני נקרעת בין האג'נדות החינוכיות למענם אני נלחמת אל מול שיקולים של סדרי עדיפויות. לפעמים אני מנסה להעלים עין, מתפללת בלב שאם הוא יראה שזה לא מפעיל אותי אז התגובה שלו תהיה אחרת, והקושי הגדול בין הציפיות שיש לי ממנו לבין המציאות, ואני מסרבת לקבל את זה. מנסה להאמין שעוד יבוא יום ונרגיש אחרת.. ואז הגיעה גם הקורונה ואיתה אתגרים שלא הכרנו.. איך מתמודדים בבית סגור עם כזה סיר לחץ, עם שיגרה שמשתנה.. א"א לצאת החוצה לפרוק אגרסיות.. והשאלות שלא עוזבות אותי - "ואם הוא היה נולד עם שיתוק ברגליים, גם אז היית מאשימה את עצמך?!", ומה אני בעצם מנסה לומר, מה עומד מאחורי החיבור (האמין?) הזה שלי? אולי רצון לשתף, להוריד מעצמי, לומר את הדברים בצורה הכי ברורה וגלויה כדי שבבקשה נפסיק עם השיפוטיות, שננסה לדון יותר לכף זכות... שנזכור שיש בינינו מגוון של אנשים שמתמודדים עם קשיים שלא דווקא נראים תמיד לעין..

החלטתי לכתוב, לנסות להגדיר במילים, לנטוע ממשות בהגדרה המורכבת הזו של: "אמא לילד עם צרכים מיוחדים" - מה זה אומר בפועל? איך זה בא לידי ביטוי?.

אני מותשת מ'ההסתרה', מהניסיון לטשטש ולשדר שהכל בסדר.. החשיפה במקביל גם קשה מאד, לקח לי הרבה זמן לבחור בה. גם לכתובה ניגשתי בחיל ורעדה, כמה לחשוף, כמה לתאר, שלא ישמע קורבני או מאשים כי זו לא המטרה, באמת. הרצון הוא בעיקר לשתף ושהדברים יהיו על השולחן בתקווה שבעקבות זאת יהיה לנו יותר קל...

בחודשים האחרונים התקיימה כאן בראש צורים קבוצת תמיכה לאימהות לילדים עם צרכים מיוחדים. את הסדנא הנחתה מטפלת בפסיכו-דרמה. בהתחלה בכלל לא חשבתי להצטרף לפרויקט. הייתי אחרי חודשיים מאד קשים, מטופלת במלא מסגרות תמיכה אחרות ותהיתי מה תוסיף לי הקבוצה הזו בשונה ממסגרות התמיכה האחרות בהם השתתפתי. פחדתי מאד גם מהחשיפה, מלשתף נשים שאח"כ אפגוש בשבילים, מה אם הן ידעו מה באמת עובר עלינו בבית? מה הם יחשבו עלי? אולי יגידו שאני אמא לא מספיק טובה שאין מספיק גבולות בבית, שאולי עשינו משהו לא נכון מבחינה חינוכית? פינקנו יותר מדי? גוננו?.. ועוד מלא ציקצוקים ששמעתי בעבר מאות פעמים.

לא הלכתי למפגש הראשון. גם לא לשני. אחרי המפגש השני קיבלתי הודעות מאימהות אחרות בקבוצה שהמליצו לי להצטרף, ששיתפו שקורה שם משהו משמעותי. אז למפגש השלישי כבר הגעתי. וחזרתי מוארת ומוצפת. סוף סוף לא הרגשתי לבד אחרי כ"כ הרבה שנים של בדידות. שהייתי בטוחה שרק לנו קשה, שלכולם סביב הכל מאיר פנים ורק לנו הכל מסובך ומורכב. דיברנו הרבה בקבוצה על ילדים בעלי צרכים מיוחדים 'שקופים', ז"א שהקושי לא תמיד נראה למתבונן מהצד, אין משהו בנראות החיצונית שיכול להעיד על מה שמתחולל מבפנים. וכמה קשה להסביר, להוכיח לעולם שאמנם לא רואים אבל לילד

מזהה מרחוק, משפחה שאינה מהמקום
הם עושים ת'הקפי, נגד כיוון השעון

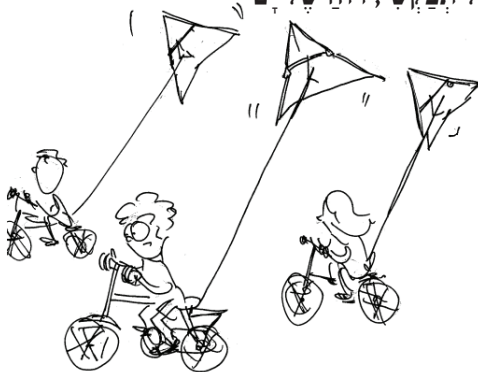

שלום

מטייל בצפון, אך עסוק בהמורים
כמה עוד אפגש, אנשים מראש צורים

מה אביא ילדתי הקטנה
מה אביא לה מתנה
אביא לה צחוק ילדים
שיבהיל את כל הפחדים
אביא לה בשתי ידי
אביא לה את כל חיי
אביא לה את כל העולם
רק אל תבקשי, רוח של ים

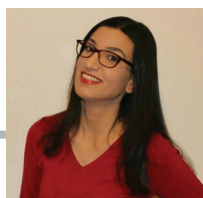

שלום

אני אלוף במשחק הכדורסל
אך היום מעדיף לשבת על ספסל

שלום

נכון ומתוך מודעות ויתאפרו באופן שמחמיא לגילן ולא כמו מבוגרות יותר.

מה הכי כיף בעסק?

איפור נמצא בצד הכיפי של החיים. הלקוחות באות בגלל סיבות חיוביות כמו: ליווי כלות ביומן המאושר וליווי משפחות ברגעים מרגשים. כיף גם לאפר במסיבות, לאפר סלבס ואנשים מעניינים שכל אחד מהם מלמד אותך משהו.

כיף זה המבט, החיוך והתודה של הלקוחה בסיום האיפור. כשהיא מביטה במראה ובזכותי - מתאהבת בעצמה מחדש.

הדבר העצוב היחיד זה כשאני מאפרת בהתנדבות ילדים חולי סרטן למסיבות בבתי החולים - זה שובר לב אך חיוכם המאושר אחרי שעשיתי להם ציור על הפנים - שווה את הכל!!!!

מה הכי קשה בעסק?

החלק הקל הוא מהות העסק: לאפר ולשמח נשים.

החלק המאתגר הוא כל ה"מסביב"... דברים כמו: שיווק, דו"חות, בירוקרטיה ושאר ירקות.

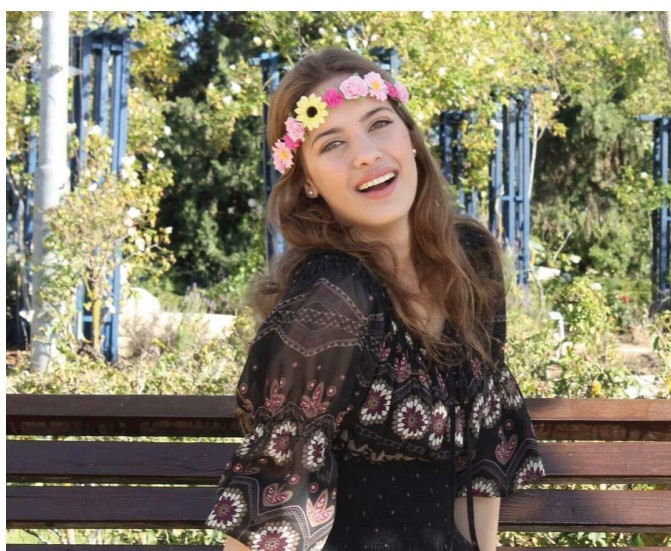
סיפור או חוויה מיוחדת:

כל יום באיפור הוא חוויה.

כל יום פוגשים אנשים חדשים ומעניינים או

שמאפרים בלוקיישנים מיוחדים. זכורים לי מקרי קיצון:

כמה פעמים שיצא לי להיות ערה יומיים/שלושה רצופים כמעט ללא שינה בגלל איפורים (כי איפרתי לקוחות לאורך היום ואז בלילות איפרתי לצילומים ליליים של סרטים). יש איפורים בימי צילום שלא אשכח בגלל תנאי שטח ירודים: בחוץ, בחמסין, בכפור, בזריחה, בשקיעה...

במה עוסק העסק שלך?

העסק כולל מגוון שירותי איפור: כלות ואירועים, בוקים, הפקות אופנה, צילומי תדמית, סרטים, איפורים לשרים, ח"כים, שחקנים, סלבס ועוד... איפורי אפקטים מיוחדים (פציעות, איפורי הזקנה וכו'..). ציורי פנים (בפורים, בימי הולדת ועוד..). מסיבות, הרצאות, סדנאות/קורסים אישיים וקבוצתיים. כתיבת ויצירת תוכן בתחום ועוד..

מתי חלמת להיות עצמאית?

מגיל צעיר קסמה לי המחשבה להיות הבוסית של עצמי.

מתי התחלת להיות עצמאית?

אני מאפרת כ-15 שנה וב-2010 הפכתי לעצמאית.

איך הכל התחיל?

חברה למדה איפור וזה קרץ לי. התחלתי קורס ונשאבתי לתוכו. אח"כ למדתי עוד ועוד קורסים כדי להתמקצע כמה שיותר.

מה החזון שלך?

להמון נשים יש רתיעה מאיפור. הן חוששות שהמאפרת תעמיס עליהם חומרים ואז האורחים באירוע (וגם הן) לא יזהו אותן. עם השנים פיתחתי שיטה לאיפור טבעי. והחזון שלי הוא להעביר את המסר שבאיפור "מעט זה יותר"

"טוב מעט מכלום", לעזור לנשים לדעת לעשות איפור מינימליסטי, טבעי, רך, עדין ואצילי.

אני רוצה שאישה תפגוש חברה ולא תשאל: "איך התאפרת כל כך יפה?" אלא שהאיפור יהיה כל כך טבעי שהיא תגיד לה: "מה עשית כדי להיראות כל כך טוב?"

ועוד מילה על נערות ואיפור:

השאיפה היא שאם כבר נערות מתאפרות, אז שיעשו זאת

אם יש משהו שאת רוצה לומר לקהילה?

הכרנו כאן המון אנשים מיוחדים וטובי לב!

השיא היה באשפוזים של ביתנו - שהרבה התגייסו לעזור.

בטלפונים, במילים טובות, בארוחות ועוד...!! אנחנו אסירי תודה ואמן שנזכה להחזיר בשמחות

ולסיום, כמה פרטים עליכם:

גדלתי בביתר עילית.

את בעלי, שמואל, הכרתי בקבוצת הכריות לרתיים שהקמתי בפייסבוק.

בעלי הגיע מעולם שונה: הוריו עלו מרוסיה וכשהיה בן 3 חזרו לחו"ל והוא גדל ברוסיה ובארה"ב.

בשלב מסויים הם חזרו וגרים כיום בכפר אביב.

בעלי התגייס ב"נתיב" בכפר עציון, התאהב בגוש והחליט ללמוד ולגור באיזור.

אחרי הגיור (ולפני שהכיר אותי) הוא קיבל על עצמו את המנהגים שלי - מנהגי מרוקו.

(וזו גם התשובה לכל מי ששאל למה הוא בא לסליחות חודש שלם)

כיום הוא לומד הוראת תנ"ך ומתמטיקה ועובד כמאמן ברייקדאנס וכמורה פרטי למתמטיקה, רוסית, אנגלית ועוד...

לפני כשנה עברנו לראש צורים. אנחנו שוכרים דירה אצל עמי ורינת לוי (שאין מילים לתאר את מדהימותם! מאחלים לכל אדם בעלי דירה מהממים וטובים כאלו, באמת!!)

זהו בינתיים, אנשי ראש צורים היקרים מאוד!

תודה שקראתם! את חלקכם זכיתי להכיר השנה מקרוב (או לאפר) ואת כל השאר - נשמח עוד להכיר.

הכי זכור לי - צילומי סרטון ביום לוחט בעומק ואדי, כשהמים נגמרו ולא היתה קליטה והייתי מיובשת וצריכה לטפס שעה למעלה אבל גררו אותי החוצה כי לא היו בי כוחות.. הכי אקסטרים שלי עד כה.

עוד איפור קצת מלחיץ: איפרתי את אלאור אזריה לצילומים באמצע חברון ואט אט התקבצו בני דודינו על הגגות מסביבנו חמושים במצלמות וירו בנו מבטים לא הכי ידידותיים.

עוד קטע נחמד היה לערבב עבודה ומשפחה - כשבועלי, שמואל, רקד בקליפ לשיר בהשראה חב"דניקית ואיפרתי אותו.

איך היה (עדיין)

בתקופת הקורונה?

בחודש מרץ ילדתי ב"ה את בתי הבכורה. הלידה היתה קשה וההתאוששות - עוד יותר.

3 חודשים בכיתי מהכאבים וכלום לא עזר. התינוקת אושפזה כמה פעמים ואנחנו עדיין רצים איתה לרופאים, טיפולים, פיזיותרפיה ועוד.. כל התקופה הייתי (ועדיין) טרודה בטיפול בתינוקת ועמוק בכאבי הפרטיים אז פחות התעסקתי בעסק. מה גם שהייתי ב"חופשת" לידה.

חזרתי לאפר אך הקורונה מורגשת: פחות אירועים, פחות צילומים, הכל פחות.. דחיות, בידודים וביטולים מהרגע להרגע, ועם המסיכות - נשים פחות מתאפרות.

איך משלבים עסק ואימהות?

מאתגר! אני אמא טרייה שעדיין לומדת תוך כדי תנועה איך לתמרן בין התינוקת, העסק, הבית וכו'...

כולנו נוהגים לברך אחד את השני בשנה מתוקה ולהתענג על תפוח בדבש אבל רובנו לא עוצרים לחשוב לרגע על המלאכה הרבה שנדרשת כדי להפיק את המתיקות הזו, בסימן "הזרעים בדמעה ברינה יקצרו..."

הדבש שאנו אוכלים הוא, כפי שרובנו יודעים, תוצר מלאכתן של אלפי דבורי דבש עמלות ומספר בלתי מבוטל של דבוראים אבל מרביתנו לא מבינים בדיוק בכמה מלאכה מדובר.

את הדבש עצמו מכינות הדבורים כמזון עבורן ועבור זחלי הדבורים הגדלים בכוורת, מזון שאמור להספיק להן בין

היתר לימי המחסור של החורף והקיץ. הן מכינות אותו מצוף פרחים אליו הן מוסיפות אנזימים וחיידקים המשנים את הרכב הסוכרים שבצוף ומנדרפות מהצוף כ-80% מהמים שבו, זאת כדי שהתוצר הסופי לא יאפשר גידול חיידקים ויתקלקל. לבסוף, כשהדבש מוכן חותמות הדבורים את תאי הדבש בשעוות דבורים. כך מתקבלת תמיסה מתוקה וצמיגה אותה אנו מכירים כדבש דבורים. כדי לייצר קילו אחד של דבש, על הדבורים לבקר כארבעה מיליון פרחים ולעוף מרחק של כמאה אלף ק"מ, שזה כמו להקיף את העולם ארבע פעמים... לכל קילו. כוורת חזקה תייצר יותר מ-חמישים ק"ג של דבש בשנה.

בעוד הדבורים עמלות על איסוף מזון וטיפול בדבורים הצעירות ובמלכה, הדבוראים מטפלים בדבורים, מעבירים אותן ממרעה למרעה, דואגים לבריאות הכוורת (כן, גם לדבורים יש ווירוסים ומחלות), מנסים לעזור להן לעבור את החורף והקיץ בשלום וכמובן רודים דבש.

אני ומשפחתי התחלנו לגדל דבורים בקיבוץ לפני כמה שנים. את הדבש אנו רודים פעמיים בשנה בסוף הסתיו ובסוף האביב, עונות בהן מתקיימת עיקר הפריחה ולכן מתקיימת בהן "אגירת דבש" (Honey Flow). האתגר ברדייה הוא להצליח להוציא את הדבש מהכוורת תוך פגיעה מינימאלית בדבורים. על מנת לעשות זאת דבוראים משתמשים במפוחי עשן ונושפים עשן לתוך הכוורת במהלך העבודה. העשן גורם לדבורים לחשוב שיש שריפה ולכן הן נחפזות חזרה לתוך הכוורת ומתחילות לזלול ממאגרי המזון. כשהבטן שלהן מלאה לחלוטין בדבש, הדבורים אינן "מרגישות פנויות ריגשית" לעקוץ את הדבוראי ואז ניתן להתחיל לחלץ את חלות הדבש מהכוורת. חשוב לומר כי בתהליך הרדייה לא נפגעים זחלי הדבורים מאחר ובראשית העונה של אגירת הדבש מפריד הדבוראי בעזרת רשת מיוחדת בין קומות הכוורת בהן נמצאת משפחת הדבורים (המלכה, הזחלים והפועלות הצעירות) לבין החלק בו

הדבורים אוגרות את מרבית הדבש. לאחר חילוץ חלות הדבש מהכוורת, הדבוראי לוקח חזרה את חלות הדבש לביתו או לחדר עיבוד מיוחד שם הוא צריך להוציא את הדבש מהחלות, לסנן אותו ולארזו אותו בצנצנות, הרבה צנצנות. תהליך זה מתחיל בפתיחה של כל תאי הדבש החתומים באמצעות מסרקי מתכת. לאחר שכל התאים נפתחו, הדבוראים נותנים לדבש להינגר מחלות הדבש לתוך מיכל איסוף עד שהחלות יבשות לחלוטין מדבש. לדבוראים להם כוורות רבות יש לעיתים מכלים גדולים עם קרוסלה

המסובבת את החלות במהירות וגורמת לדבש להינגר במהירות רבה יותר. לאחר שהדבש הוצא מהחלות הוא מועבר מספר פעמים דרך נפה עדינה בכדי להוציא ממנו כל חלקיק לא רצוי, בעיקר דונג מחלות הדבש. לבסוף הדבש מושאר לעמוד עוד זמן מה כדי לאפשר לכל חלקיק זעיר שעבר את תהליך הסנינון לצוף ולהיות מופרד מהדבש. בשלב האחרון הדבש נמזג לצנצנות ונחתם מחדש כדי שיוכל להגיע אליכם.

אז כמו שאתם רואים נדרשת לא מעט עבודה כדי להפיק את הדבש שאנו כל כך אוהבים. ומה אתם יכולים לעשות כדי לקחת חלק בתהליך הזה, בהנחה שאתם לא רוצים מיד להתחיל לגדל דבורים בעצמכם? ראשית אתם יכולים לעזור לדבורים ישירות בכך שתשתלו בגינה ובאדניות שלכם פרחים עשירים באבקה וצוף. רבים לא יודעים את זה אבל הדבורים בארץ סובלות ממחסור במקורות מזון, וקק"ל מעודדת אנשים פרטיים ורשויות לשתול צמחים צופניים ועתירי אבקה כדי לעזור להן. אתם יכולים לפנות לקק"ל ולמשתלה הקרובה אליכם ולברר אילו צמחים אתם יכולים לשתול למטרה זו. מעבר לזה אתם יכולים לעזור בזה שתמנעו משימוש בתכשירי הדברה שעלולים להזיק לדבורים, וחלילה אף יכולים לחזור איתן לכוורת ולמצוא את דרכם לדבש שאנו, והן, אוכלים. הימנעו מלהשליך אוכל מתוק סתם כך בצד השביל או בגן המשחקים ולא בפחים סגורים, משום שזה מושך את הדבורים בהמוניהן. למרות שדבורים לרוב לא יעקצו אם לא יתגרו בהן, "ענן" דבורים הוא דבר שמפחיד אנשים וגורם להם להזמין מדביר או לפגוע בדבורים. לבסוף, כמובן שאתם יכולים לתמוך במגדלי הדבורים המקומיים סביבכם, לרכוש מתוצרתם ובכך לתמוך בחקלאות הדבורים ובדבורים עצמן.

בברכת שנה טובה ומתוקה ומי ייתן ומכל עמלכם יצא דבש, משפחת סורוקר

את מתעניינת בו כל כך?" תהתה ניצנה. "אממ... סתם... ממש שום דבר... משהו לבית ספר" אמרה תולי, נתנה נשיקה לאמא ומיהרה אל המשרד.

"מעניין..." חשבה בסיפוק ניצנה. "אף פעם לא חשבתי שתולי מתעניינת באדריכלות. אולי היא תהיה אדריכלית כשתהיה גדולה ותעבוד איתי בעסק! איזו נקודת מפנה מפתיעה!"

האם גם אתם, ילדים, חושבים שאמא של תולי חושבת רחוק מדי? שמתם לב שזה קטע כזה של מבוגרים? "מה יקרה לשיניים שלך אם תמשיך לאכול ממתקים?" הם אומרים, או "איך תתקבל לשנת הלימודים הבאה אם לא תצליח במבחן? במה תעבוד כשתהיה גדול?"

אולי שיתנו לנו להתרכז במה שקורה עכשיו? כמו: מה הדרך המהירה ביותר להשיג גלידה טעימה, או למשל, איך להציל חבר חייזר שנמצא בצרה??

שעה לאחר מכן עברה ניצנה ליד דלת המשרד ומצאה את תולי שוכבת על הרצפה, עיניה עצומות, שיערה המתולתל פרוץ על ראשה ותוכניות אדריכליות מפוזרות על גופה.

שוב נאנחה ניצנה. לא קל להיות אמא לילדה כה מלאת דמיון! היא הרימה אותה בעדינות והשכיבה במיטתה. לרגע עמדה והביטה על הבת שלה, על הפנים הקטנות, העור השזוף, הריסים שזהרו באור המנורה. היה נדמה לניצנה שהמצח של תולי מקומט מעט, כאילו שהיא מוטרדת ממה שהו. לאחר מכן נתנה לה נשיקה על הלחי וכיסתה אותה בשמיכה. שם, מתחת לשמיכה של תולי, ליד מזלג עקום וחצי שסק היא מצאה את הגרב ההוא, הירוק עם הקיפודים...

אך בזאת לא תמה הפתעתה של ניצנה. בשש בבוקר, בעודה שותה את כוס הקפה השניה שלה במטבח ומעלעלת בעיתון, מופיעה פתאום תולי! מי שלא מכיר את תולי יהמהם משהו ויעבור

ניצנה, אמא של תולי נאנחה. איזה ערב מוזר. קודם מגיע אדון ליבוביץ' ואומר שהוא מכיר את אביה, אחר כך הוא נעלם בפתאומיות, אחר כך גם תולי נעלמת בפתאומיות ואחר כך קבוצת הווטסאפ השכונתית רועשת כי מצאו חייזר והשמועה אומרת שהוא נמצא בעיירה הקטנה שלהם. ממש! כאילו שיש דבר כזה חייזרים, העולם משתגע! ואחרי כל זה היא לא מצליחה למצוא את הזוג של הגרב הירוק עם הקיפודים בתוך ערימת הכביסה שמונחת על הספה. ממש יום כלבבה!

פתאום תולי נכנסה אל החדר. לא בריצה, לא מתנשפת, לא מפוררת עוגיות שוקולד צ'יפס בדרך למטבח, פשוט נכנסה בשקט ונעמדה לידה. אכן ערב מוזר!

"אמא" אמרה תולי, "את אדריכלית כבר הרבה שנים?"

"הו, הרבה שנים" ענתה ניצנה, "עשרים שנים לפחות".

"וזה נכון שאת תכננת את כל הבתים בעיירה פה?" "ודאי! היית צריכה לראות איך הם נראו לפני העבודה שלי. צריפים רעועים, קטנים ומכוערים. אף אחד לא האמין שאצליח לעשות מהם בתים ראויים למגורים". ענתה אמא של תולי בגאווה מלווה בחשד, ממתי הבת שלה מתעניינת באדריכלות?

"מממ... רעועים, קטנים ומכוערים. כמו הצריף הקטן בקצה השכונה? זה שמר ליבוביץ' עבר אליו?" ממשיכה תולי בשאלותיה.

"כן! בדיוק זה!" עונה אמא "הצריף הזה היה הרעוע מכולם, אני המלצתי לוותר עליו ולא לנסות לשפץ, רצפת העץ שלו התפוררה כבר לפני עשרים שנה! לא רוצה לדעת מה יש שם היום, בטח רק עכברים וחרפרפרות!"

"רצפת עץ! מתפוררת!" אמרה תולי ועיניה נדלקו פתאום.

"אמא, יש לך עדיין את השרטוט האדריכלי של הצריף הזה?" הוסיפה תולי.

"בטח, במשרד שלי, בקלסר הכחול. אבל למה

למשפט הבא. אבל כל מי שמכיר את תולי יספוק כפיו בהלם ויכריז: "חי זקני! תולי? תולי שלנו? בשש בבוקר?".

ניצנה, שאפשר לומר שמכירה את תולי די טוב, הגיבה בערך כך.

"מה את עושה מחוץ למיטה בשעה כה מוקדמת?" היא שאלה כשחזר לה כוח הדיבור. תולי שהיתה עסוקה בלקפוץ על רגל אחת מצד לצד במטבח תוך כדי ניסיון לגרוב את הגרב השני ובו בזמן לשפוך קורנפלקס לתוך שקית ולמזוג מיץ תפוזים טרי אל הכוס היתה פחות פנויה לדבר. היא מלמלה משהו על בית ספר ושיעור מולדת והסתלקה מהבית.

"נו נו" חשבה ניצנה לעצמה, "אם תולי יכולה להתעורר לפני שש בבוקר אז כנראה שהכל יכול לקרות! אולי אפילו יש חייזרים בעולם" היא צחקה מהבדיחה של עצמה והמשיכה לעמוד הבא בעיתון.

תולי עמדה ליד גדר הברזל, החזיקה ביד אחת מעדר מתכת כבד, וחיכתה ליצחק. יש לה תוכנית, זה פשוט חייב להצליח, אין להם אפשרות לפשל. זו הדרך היחידה להציל את שפיץ!

כשהרימה את עיניה ראתה שיצחק מתקרב אליה, לגופו חולצה מכופתרת רק בחלקה, מכנסי פיג'מה עם ברווזים, נעל ספורט ברגל אחת ונעל בית בשניה.

"סליחה, לא הצלחתי להתעורר" אמר בקול צרוד "השעון המעורר הארור... הצלחת לברר על הצריף הזה?".

"כן!" אמרה תולי ומשכה אותו מעבר לשורת עצים כך שיסתתרו מבאי הרחוב. היא הוציאה מהתיק שלה את התוכנית האדריכלית ופרשה אותה על האדמה. "זו הכניסה" אמרה והצביעה על התוכנית. "כאן נמצא הסלון וחדר השינה. וכאן" אמרה והצביעה על נקודה בקצה הבית "כאן נמצא חדר עבודה שאני חושבת שבו נמצא שפיץ".

"למה דוקא שם?" שאל יצחק ופיהק, משקפיו גלשו על אפו.

"לכל שאר החדרים יש חלון אחד שפונה אל הרחוב. זה החדר היחידי שהחלון בו פונה לחצר אחורית זנוחה. מר ליבוביץ', או איך שקוראים לו כי זה בטח לא השם האמיתי שלו, לא היה רוצה שאנשים מהרחוב יראו חייזר מציץ מהחלון ויתחילו לרחרח. זה הימור, ברור שזה הימור, אבל אין לנו ברירה. נצטרך להניח ששפיץ נמצא כאן".

"ואיך נגיע לשם? אני מתאר לעצמי שמר ליבוביץ' לא בדיוק יסכים להכניס אותנו לחדר. לא?". "אה הא!" אמרה תולי ועיניה אורו. "בשביל זה יש לנו את המסמך הבא!". והיא שלפה מהתיק מסמך ישן וצהבהב. "אתה מבין? כששיפצו את הבתים בעיירה אמא שלי חשדה שהבית הזה רעוע מכדי לעבור שיפוץ. היא ביקשה דו"ח ממכון שבודק תקינות של בתים ישנים. זה הדו"ח שהם הכינו. אתה יכול לראות שהמסקנה שלהם היתה שהבית רעוע מדי ולא יצליח לעמוד בבניה. קראתי את כל הדו"ח אתמול בלילה וראיתי סעיף אחד מעניין" אמרה תולי ועצרה לרגע כדי לנשום. "הרצפה בבית קיבלה ציון בין 2 ל 8. זה אומר שיש חדרים בהם הרצפה חזקה, אך יש חדרים שהיא קיבלה את הציון 2. בדקתי באינטרנט מה זה אומר וראיתי שהכוונה היא לרצפה בלויה ומתפוררת. עכשיו תראה את זה!". היא פרשה את שתי התוכניות זו ליד זו. "אתה רואה את זה? אתה רואה?" אמרה בהתרגשות.

לקח ליצחק כמה רגעים. הדפים היו דהויים, התוכניות מסובכות למי שלא רגיל לקרוא תוכנית אדריכלית, והשעה? השעה מוקדמת מדי אפילו בשביל ספר קומיקס. אבל בכל זאת, יצחק שאהב מטוסים היה אלוף גם בקריאת מפות. תוך כמה רגעים קלט את כיווני האוויר, הצליב את הנתונים וקרא: "הבנתי! אני יודע! הרצפה שקיבלה את הציון הנמוך, הרצפה המתפוררת, זו הרצפה של החדר בו כלוא שפיץ!".

"זוכר שטסנו באוויר עם החללית של שפיץ?" שאלה תולי וניצוץ בעיניה, יצחק הנהן בתגובה. "אז מה דעתך להיות עכשיו באדמה? יותר נכון... מתחת לאדמה?".

התוכנית היתה כזו: כמה מטרים מהבית של אדון ליבוביץ' יש גדר בטון. הם יעמדו מאחורי גדר הבטון כך שהוא לא יוכל לראות אותם. משם הם יתחילו בעבודת חפירה שתדר מתחת לאדמה, תעקוף את גדר הבטון, תזחל כל הדרך אל הצריף ותעצר בחדר שבו כלוא שפיץ. משם הם יתחילו לחפור כלפי מעלה עד שיגיעו אל רצפת העץ המתפוררת, יפרצו דרכה אל החדר, יקחו את שפיץ ויברחו.

והחורים בתוכנית? הו, כל כך הרבה: מה יעשו עוברי אורח תמימים כשיראו שני ילדים מתחילים לחפור ולהעלם מתחת לאדמה? האם שני ילדים יכולים לחפור כל כך הרבה ללא עזרה?

האם אדון ליבוביץ' יצליח לשמוע מביתו את קולות החפירה?

איך יצליחו לחפור את המחילה לכיוון הנכון בלי להתבלבל כשהם מתחת לאדמה?

האם עוגיות שוקולד צ'יפס טעימות גם מתחת לאדמה?

מה יקרה אם יפרצו אל החדר של שפיץ... בדיוק כשמר ליבוביץ' יהיה שם??

ומה, למען השם, יקרה למחילה אם פתאום ירד גשם???

אבל תולי ויצחק לא התכוונו לוותר. הם אהבו את שפיץ, אהבו אותו מאוד, הם דאגו לו וידעו שיעשו הכל. פשוט הכל! כדי שיצא לחופשי ויוכל לחזור הביתה.

הם הסתכלו אחד בעיניו של השני.

"אנחנו נצליח" אמרה תולי.

שניהם חשבו לעצמם בשקט: "אבל מה יקרה אם לא?".

בדרך לצריף חיכתה להם הפתעה.

על השביל, עומדת עם ידיים על מותניה והבעה מתנשאת על פניה עמדה שירלי. מאחוריה עמדו הרבה ילדים. שלושים ילדים, אולי יותר. הם עמדו כמו חומה בצורה וחסמו את השביל. תולי ויצחק נעצרו מיד. "תתכונן לברוח כשאספור עד שלוש" אמרה תולי.

שירלי סימנה להם לעצור ואז התקרבה אליהם בשקט. רק עכשיו ראתה תולי שההבעה שהיא פירשה כהתנשאות נראתה פתאום רכה יותר. אולי דאגה? או עצב?

שירלי השפילה עיניים ואמרה: "חשבתי על זה... החלטתי לעזור לכם. אלה הילדים שהצלחתי לגייס על הבוקר. אם תיתנו לי עוד שעה אוכל לגייס כפול".

יצחק היה נראה המום. תולי אמרה: "וואו, שירלי. תודה... פשוט תודה... זה פשוט...".

עכשיו שירלי הישירה מבט אל תולי ואמרה: "שיהיה ברור. אני עדיין שונאת אותך, אבל אם יש באמת חייזר כזה, אם הוא באמת טוב ובאמת חטפו אותו. אני רוצה לעזור".

תולי סיפרה לה על התוכנית שלהם. שירלי הקשיבה בתשומת לב. תולי הרגישה ששירלי מתכווצת בכל פעם שיש משהו שיכול להשתבש, אך הודתה לה בליבה שלא אמרה דבר.

נכון, התוכנית היתה מטורפת, אבל זה הדבר היחיד שהיה להם.

לאחר מכן שירלי הלכה אל חבורת הילדים שבאה איתה. היא עמדה במרכז, הסתודדה איתם וזרקה הוראות. כעבור כמה דקות כולם ידעו את התפקיד שלהם: הילדים הגדולים והחזקים יותר יצטרפו לתולי ויצחק ויעזרו להם לחפור את המחילה. השאר יעזרו לשירלי בפעולת ההסחה.

"איך את מתכננת להסיח את דעתו של מר ליבוביץ'?" שאלה תולי.

"את זה תשאירי לי" אמרה שירלי בביטחון.

תולי חשבה לעצמה: אני זוכרת שככה היה פעם, כשהיינו חבורות. תמיד יכולתי לסמוך עליה.

באותה שעה התעורר שפיץ בחדר הקר והבודד. הבטן שלו עוד כאבה מכל הפנקייקס וכדורי הגלידה שאכל אתמול בלילה. הוא התיישב במיטה, פיהק, ופתאום נזכר במשפחתו והתחיל לבכות. בכי קטן, שקט. דמעות בודדות זלגו על לחיו ואז הפכו לפרפרים שקופים מנצנצים.

שפיץ הביט בפרפרי הדמעות שהחלו מרחפים באיטיות בחדר. פתאום לא היה בטוח אם גם

בכוכב הלכת ארץ הדמעות הופכות לפרפרים. הוא ניסה להיזכר אם ראה את תולי בוכה, או יצחק, או מישוהו אחר. אבל לא הצליח. "כל כך מעט אני יודע על כוכב הלכת הזה", חשב לעצמו.

פתאום היה נדמה לו במעומעם שהמורה בשיעורי קסם אמרה משהו על הפרפרים האלה. אך מה היא אמרה? הוא בטח היה עסוק בלכתוב פתקים ליורוקטן ולג'ונישופ ולא הקשיב. כמה

שאימץ את מוחו לא הצליח להיזכר. הוא ישב שם על המיטה, ביום רענן שרק התחיל, והמשיך להתבונן על פרפרי הדמעות שלו. שקופים, מרצדים, מנצנצים מקרני השמש. אחר כך מתקרבים אל החלון, מוצאים חריץ צר ופורצים את דרכן החוצה, אל החופש, אל השדות, אל המרחב. המבט שלו ליווה את הפרפרים העדינים עד שנעלמו בתוך השמיים הכחולים.

הדס כריסי חוברה

טיול בתקופה כזו.

אחראי הטיול ארגנו טיול למופת כשבוע וחצי לפני מועד הטיול כל הנהלים השתנו ונפגשנו לשיבת חירום - הכל או כלום?

החלטנו לצאת מהקופסא ולעשות הכל! טיול יהיה! כמה ימים לפני הטיול המיוחד מפעיל האופניים ביטל. כמה כיף. שוב שינוי מחשבה - עולים לצפון.

אחד הטיולים המדהימים שהייתי בו מההתחלה ועד הסוף. כל אחד נרתם למטרה מסוימת - מההרשמה ועד קניית האוכל הטיול היה של החברה.

עלינו לפנות בוקר, עצרנו להלל בדרך! עשינו את הג'לבון בזריזות וישר נסענו לאקווה כיף בטבריה! שם אכלנו חומוס ובילינו במים:

לאחר מכן עשינו פויקע ומשחקים על החוף לתוך הלילה. זהו עוד תהליך מלמעלה שאנו רואים - לקחת האחריות והיוזמה, ההבנה שהדברים הם שלנו, אחריות על הדברים הקטנים מההתחלה ועד הסוף.

בחופש נהננו גם מסדנאות שונות, שבוע עבודה בשומר וארוחות בוקר במעיין היישובי:

את הקיץ סיימנו במסיבת אוזניות מגניבה בהחלט! לקראת פתיחת השנה התקיימה ישיבת פסגה של מובילי הנוער - רכזי נחשון (עורי ובארי), רכזי סירת רז (איתם ותמר) ורכזי הסניף (עידו ודביר). דיברנו על מטרות משותפות, חזון והובלה מאוחדת! בהצלחה ממש לכולם:

בשעה טובה, אני יוצאת לחופשת לידה! שמחה על הזמן המדהים שהיה ושמחה על היכולת לראות דברים מרחוק. שמחה על היכולת להיות ולו באופן חלקי חלק ממה שקורה כאן:

ניפגש אחרי החגים בעז"ה!

הדס

וואו. איך אפשר לסכם?

אני מאמינה שאיפשהו כולנו מרגישים קצת במין חופש ארוך מאז הקורונה, זמן בלתי מוגדר..

ואולי אפשר לומר שאנחנו בעצם מסכמים כאן שנה אם לא לומר שנתיים.. כי תהליכים לוקחים זמן:

והתגשמות תהליך לפעמים נראית ולפעמים מפציעה לפתע!

הקיץ ב"ה היה עמוס וגדוש.

בענייני קהילה היה לנו את ערב הדייטים שהיה מדהים והלוואי ורק ילך ויתעצם! ההבנה שכולם חיים כאן יחד היא חשובה.

(אולי יפתור כמה מההודעות בווצאפ 'למה יש רעש' ומי הזיז את הגבינה שלי.. לא הנוער כנראה).

ב"ה הנוער זכה לעזור למשפחות מבודדות בקניות ושמירה על הילדים!

שבוע בית מדרש משמעותי בתשעת הימים, פתחנו בתפילה, פינוקי בוקר ולימוד עם אחד מאנשי הקהילה! תודה רבה לכל מי שהיה חלק.

סיימנו את השבוע בתשעה באב בו נעמה וייסמן עשתה לנו סיור מיוחד לנתיב האבות ולסיום סרט לתוך הלילה.

מה עושים כשרוצים לעשות טוב ונכון אבל המציאות מורכבת ומה שנראה נכון כבר לא כ"כ בטוח?

השמיניסטים מאוד רצו לא לוותר על קייטנת איל"ן ועל עשייה, ולאחר המון התלבטויות הוחלט פשוט לעשות טוב.

הנהיגו שבוע של עשייה ביישוב!

התחלנו לבנות חדר מוזיקה מטריף, שיפצנו את המועדון המדהים שלנו והכנסנו צבע לגינת התבלינים! מוזמנים לעשות סיבוב.

תודה רבה לכל מי שתרים ואיפשר את העשייה המבורכת הזו! זה עוד תהליך של חיבור לקהילה ולעשייה, חיבור ליישוב ובעיקר לעצמנו.

זמן לא רב לאחר מכן יצאנו לטיול נוער.. כמה קשה לארגן

דבר הקומונרית היוצאת

שיראל יוניאן

ומפגשי כיף דרך הזום, עשיתם הרבה במטרה לראות כל חניך וחניך ושאף אחד לא ירגיש בודד. העשייה המטורפת שהייתה כאן בחודש האחרון לא הייתה מתאפשרת בלעדיכם. אשרינו שזכינו בסגל שכזה!! אנשים פנו אלי ואמרו לי שהם מרחמים עלי, ועל כך שהשירות שלי הופסק. אך אינני מרגישה כך. להפך! (מה גם שהעבודה שלי לא רק שלא הופסקה, אלא עברה לערוץ אחר שדורש פי כמה...) מרגישה אני שזכינו! שזכינו להיות חלק מאירוע היסטורי, שעל אף שהעולם נמצא במשבר, זכינו להמשיך לעבוד, לתמוך, לעזור ולתרום. אתם גילתם תמיכה, נתינה וחסד. כל הכבוד לכם סגל יקר! עבדתם קשה כדי לתת את המענה עבור החניכים האהובים שלנו. הצלחתם להרים את עצמכם מהקושי, לא לוותר ולא להרים ידיים וליצור משהו חדש. אז שוב אין מילים בפני, אלא להגיד לכם תודה ענקית! מעריכה אתכם מאוד! מאחלת לכולנו שנפיק את המרב מהתקופה הזאת, כמו שחנן בן ארי אומר בשיר – "געגועים לבני אדם" – שנלמד ממנה בחלוף הזמן את המסר שנועד לנו. חודש טוב, שלכם שיראל יוניאן.

לראש צורים היקרה, החודשים האחרונים היו מאוד מאתגרים עבור כל העולם והסניף שלנו בתוכו. גם אנו נאלצנו לעצור בבת אחת את אירועי חודש אדר הגדולים שתכננו ("שבת ונהפוכו", "חתונה סניפית") ולהיכנס פנימה אל ביתנו, משפחתנו ועצמנו. פתאום קיבלנו זמן, זמן לבחון את הדברים שאולי קצת הזנחנו, זמן להבין מה באמת חשוב ומה לא, מה אני רוצה לעשות, זמן לעצור להתבונן ולהבין למה אנחנו כל כך רצים כל הזמן ומה המטרה שלנו בכך. להבין מה באמת חשוב בחיים. גם אנחנו בסניף בדקנו אם אנחנו עובדים מתוך מטרה וחשיבה או מתוך היסחפות למרוץ החיים. ישבנו וחשבנו מה המטרות שלנו. מה חשוב לנו להספיק בזמן הזה בתקווה להיטיב ולדייק את עצמנו. נאלצנו להמיר את כל הפעילות שלנו לעולם וירטואלי. אין זה אתגר קטן וכאן המקום להגיד לסגל: תודה! צלחתם את האתגר ובגדול! לא רק ששמרתם על המסגרת הסניפית בימי שלישי ועשיתם פעולות, אלא הוספתם והגברתם את הפעילות עם החניכים. שמרתם על הקשר האישי עם כל חניך וחניך, אתגרתם אותם מידי יום במשימה מקורית וחדשה, לימודים

דבר הקומונרים הנכנסים

עידו הכהן ודביר שינדלר

סניף ראש צורים השם עמכם!

ולכם ההורים, אנחנו ממש פה לכל שאלה, תהיה או דאגה. מודים לכם על האמון שאתם נותנים בצוות ההדרכה ובנו! ולכן, אנחנו מאחלים לנו ולכל חברי הסניף – שתהיה לנו שנה של עשייה, שנה של אחווה, שנה של התמודדות והתגברות על קשיים. בעזרת השם, נצליח לנצח את הנגיף ונחדש את הביחד במהרה!

בהצלחה לשבט סיני שנכנס לתפקידים! מאחלים לכם שתצליחו למצות את התפקיד ולתת מעצמכם את המקסימום האפשרי! אתם אלה שהופכים את התפקיד למשמעותי!

בברכת חברים לתורה ועבודה,
רכזי הסניף,
עידו ודביר

ראשית כל, ברצוננו להודות לנציגי ועדת חינוך ונציגי התנועה שראו לנכון לשים את מבטחם בנו ולהטיל עלינו את התפקיד ללוות ולעבוד בשותפות עם צוות ההדרכה וביחד לרכז את פעילות הסניף בשנה הבאה עלינו לטובה! אנחנו עומדים בתוך תקופה מורכבת ולא פשוטה כלל. הנגיף מקשה עלינו לעשות את מה שאנחנו הכי טובים בו – לפגוש אחד את השני. הוא מנסה למנוע ממנו מלהישאר מאוחדים.

הורים וחניכים יקרים! עם ישראל צריך את עזרתנו במלחמה בנגיף. לפתח חיסון יהיה לנו מעט קשה בתור סניף, אבל מה שאנחנו כן יכולים לעשות, זה לשמור על חיוביות ומצב רוח טוב בתקופה שכזו. אנחנו באמת צריכים התגייסות של כולם בשמירת ההנחיות. נשמור על אנושיות גם עם מסיכות, כפפות ואלכוהול! נשמור על ריחוק פיזי! ולא ריחוק חברתי.

